

Diari de les idees 65

The events of the fortnight covered in this new edition of *Diari de les idees* have been marked by the NATO summit in Madrid at which the Atlantic Alliance defined its new strategic concept, the resignation of British Prime Minister and Brexit architect Boris Johnson after months of social, economic and political turbulence in the UK, the assassination of former Japanese Prime Minister Shinzō Abe, and the first hunger riot caused by the repercussions of the war in Ukraine that has led to the resignation of the President and Prime Minister of Sri Lanka. Meanwhile, Europe is bracing for a gas supply crisis that could freeze entire sectors of the EU economy as fears grow that the major pipeline carrying Russian gas in Europe may be shut down for good. Indeed, the scary scenario in which European countries would have to ration their energy use and shut down industries began to take shape a few days ago after the temporary shutdown of the Nord Stream 1 pipeline. The shutdown is part of a planned 10-day 'technical' interruption, but analysts and politicians fear that Russia's Gazprom, which has already shut down or limited gas supplies in 12 EU countries, may choose not to reactivate the pipeline when maintenance work is completed.

The lengthening of the war in Ukraine, with the prospect of fighting continuing with advances and setbacks for both sides at least until next winter, does not prevent possible solutions to the conflict from being suggested, despite the impasse in which the diplomatic track seems to have reached. In *The Washington Post* Michael O'Hanlon stresses that Ukraine itself would have to decide its future, not the US or its allies. In this context, he believes that the first scenario would have to be an armistice, although Russia would continue to control the territory occupied so far. However, Russia would still be subject to sanctions, in principle without a tightening of the embargo on Russian natural gas. Post-armistice international peace monitoring missions would also be key. Once the armistice is in place, talks and negotiations for a better solution could begin, albeit with much controversy if the thesis put forward by Henry Kissinger, among others that Ukraine would probably have to cede territory, prevails. This would entail - once a few years have passed - referendums to determine sovereignty over the disputed territories, although the status of Crimea would probably be left out of the equation.

Wolfgang Streeck breaks in *El Salto* the usual consensus on increasing defence spending and NATO enlargement stating that since the first day of the war Germany and other Western countries have been under insistent political pressure from the United States to increase their military spending in order to meet NATO's long-standing goal that its member states spend 2% of their GDP on defence. At the NATO summit in Prague in 2002, the 2% spending target was discussed in the context of 9/11, the incipient "War on Terror", the impending second invasion of Iraq, the expansion of the Alliance's mandate to conduct operations outside its traditional area of intervention and the decision to expand into Eastern European countries, starting with the Visegrad Group countries. The goal was finally formally adopted at the 2006 NATO summit in Riga. In 2008 Chancellor Merkel and French President Sarkozy managed, at the last minute, to block a formal invitation to Ukraine and Georgia to join the Alliance, the third and final step in its expansion into Eastern Europe. In 2014, after the Maidan revolution that overthrew the pro-Russian Ukrainian president and Russia's subsequent annexation of Crimea, the commitment to the 2% goal was renewed. All indications are that the coming years will see a fierce struggle between Europe's arms industries and the United States, which will compete for a share of the spending that will have to be made, especially by Germany. For its part, France will see the special fund as another opportunity to pursue a self-led industrial policy, applicable to the European defence industry and dedicated to the merger of French and German producers so that the new conglomerates become global players strong enough to compete with their US counterparts. In this context, Germany will also devote part of the spending to the new ECR (Electronic Combat Role) version of the Eurofighter and probably even more to FCAS, the Future Combat Air System, which combines satellites, drones and fighter-bombers. Ultimately, as terrible as it is for the Ukrainian people, the war is embedded in a context of much larger dimensions: that of the battle unfolding between a declining and a rising global hegemonic power, since an important function served by the current war is the consolidation of US control over its European allies, needed to support the 'shift to Asia' conceived by the US since the Obama presidency. Europe's mission is thus to prevent Russia from taking advantage of the US turning its attention to other regions of the world and, if necessary, to join the US in its Asian expedition (for which the UK is already actively preparing).

For his part, Ali Ahmadi analyses in *The Diplomat* the geo-economic consequences of the war in Asia. He argues that three interrelated trends are emerging, triggered by the Russian invasion and the unprecedented succession of Western sanctions imposed on Moscow, which are redrawing trade maps in Asia. The first two trends are closely related to the fact that the war in Ukraine and associated economic embargoes have created major blockages with respect to the New Eurasian Land Bridge (NELB). While Beijing bases its Belt and Road Initiative (BRI) on the mystique of the ancient Silk Road, its main land route to its target markets in Western Europe is via the NELB, which runs through Central Asia and Russia to the European continent. This route is so important that Chinese officials have been concerned for years about excessive dependence on Russia for logistical reasons. The second trend, also related to the NELB blockade, is the increased logistical activity of other Asian countries, especially in Central and South Asia, to reach their markets in the West via Iran. Over the past few weeks, there has been a flurry of activity around expanding commercial access involving Iran and the countries in its immediate vicinity. The third and

perhaps least known trend is Russia's strategy of opening up to the East with a view to mitigating the effects of sanctions and diversifying its trade away from Western economies. While Russia's route to China or Central Asia is straightforward, its overland access route to India, a key trading partner that has refused to join the Western sanctions coalition, is much more complicated. India, surrounded by its adversaries Pakistan and China, has to be reached by sea, travelling through the Suez Canal; the absence of a more direct route can become a vulnerability, especially in the current political environment. This increases the importance of the International North-South Transport Corridor (INSTC), which crosses the Caucasus to connect Russia with the Iranian port of Bandar Abbas in the Strait of Hormuz, from where a shorter sea route to India is available. This not only drastically reduces the transit time of goods between India and Russia, but also avoids sea routes that may be subject to political blockades.

The Economist notes that the war in Ukraine is also significantly affecting Russia's relations with its Arctic neighbours, even if the possibility of a confrontation on the ground is highly unlikely at present. Thus, on March 3, just a week after Vladimir Putin invaded Ukraine, seven of the eight permanent members of the Arctic Council, the region's main intergovernmental organisation, announced that they would boycott future meetings. The eight states that make up the council are the United States, Canada, Denmark, Finland, Iceland, Norway, Sweden and Russia, which currently holds the presidency until Norway takes over next year. In late June, the Russian foreign ministry announced retaliation against Norway for imposing sanctions blocking Russian goods destined for Svalbard, an Arctic archipelago. Although the territory belongs to Norway, a 1920 treaty gives Russia the right to exploit its natural resources and many of the settlements are populated by Russians. This in a context where rising temperatures and melting ice caps mean that polar sea routes are becoming easier to navigate, natural resources more accessible and borders more vulnerable. It should not be forgotten that Severomorsk, a Barents Sea port on the Arctic Circle, is the main base for Russia's fleet in the territory, including nuclear-capable submarines. Russia has built at least 475 military constructions along its northern border in the last six years. In response, NATO organised the largest military exercises in three decades in Norway in March, and the US is considering renewing and expanding its armed forces in Alaska. At the same time, Western and Russian scientific cooperation has broken down because of the war and business relations have deteriorated. Russia has invested \$300 billion to obtain oil and gas in the Arctic, while Western companies such as BP and Shell have withdrawn from the territory. This has opened the door to China, which, despite having no Arctic territory, has signed a 30-year contract with Russia to import gas from the Yamal fields in the Siberian Arctic via a common pipeline.

With respect to global affairs, the most relevant development is that NATO approved at the Madrid summit its new Strategic Concept, the document that sets out the Alliance's broad objectives and priorities and outlines the threats it may have to confront. The Concept has been updated nine times since NATO was founded in 1949. The new document seeks to adapt the Atlantic organisation to profound geopolitical change. Russia's invasion of Ukraine on 24 February put a definitive end to 25 years of peaceful coexistence between NATO and Russia, a situation that had already been badly damaged after Russia's annexation of Crimea in 2014. The Alliance now singles out Russian President Vladimir

Putin's regime as 'the most significant and direct threat'. Moreover, the new Concept for the first time reflects the Alliance's view of China, which is defined as a systemic challenge.

In parallel, Paul McLeary stresses in *Politico* five relevant aspects of the summit. First, the main focus on Russia as NATO does not ignore the threat posed by an unpredictable Russia. The alliance's new strategic concept warns that the possibility of an attack on allies' sovereignty and territorial integrity by the Kremlin cannot be ruled out. Second, for the first time China has been put on the agenda, albeit in a rather blurred way, as China is now considered a problem but not yet a threat. Even so, NATO invited the leaders of Japan, South Korea, New Zealand and Australia to the summit for the first time to begin consultations, a clear sign that it is looking beyond Russia in cataloguing military and economic threats. Third, the role of Turkey, which first declared itself absolutely against the accession of Finland and Sweden, until it changed its mind. Sweden and Finland have agreed to avoid relations with the PKK, the pro-independence Kurdish group fighting Turkish forces, and pledged to drop military sanctions imposed on Turkey for its invasion of Syria. The White House also publicly supported Turkey's sale of F-16 modernisation kits, an agreement that was months overdue. Fourth, NATO's Reaction Force, a 40,000-strong unit that can be deployed in 30 days, is destined to end up in the dustbin of history, though it is not yet clear when. It will be replaced by a stable contingent of 300,000 troops deployed across the continent as part of the biggest overhaul of collective defence and deterrence since the Cold War. Finally, Alliance leaders are concerned about arms control agreements that the United States abandoned under the Trump administration. Russia had been in breach of the Cold War-era Medium-Range Nuclear Forces Treaty for years, secretly testing banned cruise missiles. The Trump administration abandoned the pact in 2019, drawing criticism from Europe. In 2020, the US administration abandoned the Open Skies Treaty, a 34-nation agreement that allowed the US, Russia and others to fly their aircraft over each other's territory to confirm military activities and maintain some transparency. Russia had long denied airspace over its Kaliningrad enclave and near its border with Georgia, prompting the US to withdraw. Russia formally left the agreement in 2021.

Xulio Ríos points out in *CTXT* China's reaction to this strategic reorientation of the Atlantic Alliance and argues that China confirms its irreversible status as a global player not only in the field of economics or trade but also in the field of security, and makes some relevant observations. The first is that China is defined as a rival, not as a threat, a qualifier reserved only for Russia, although it would be appropriate to transcend the value of what is merely semantic; thus, in relation to China, the denomination established by the European Commission in 2019 would prevail. The second is that some countries, such as the United States, do openly consider it a threat, the greatest of all, although the level of strategic cohesion among all member states does not offer a similar characterisation. Third, it identifies the main problem areas (expansion and opacity, maritime and territorial conflicts, 5G, etc.) that would justify the alert that the Chinese emergency poses for NATO's security interests. Naturally, China is concerned about this new scenario, both for its political implications (the actual scope of which will have to be clarified) and for security reasons, as the foreseeable deterioration of relations could affect the stability and viability of the road map drawn up for 2049, when the People's Republic is expected to have completed its long process of modernisation. From the outset, China amends the logic that has inspired this

summit, whereby the greater the uncertainty, the greater the need for NATO. Beijing is quick to point out that the alliance's previous eastward expansions have failed to make Europe more secure. On the contrary. This would go to show that security has to be comprehensive and inclusive, not one at the expense of the other. From China's perspective, the accumulation of contradictions could not be more eloquent: NATO is alarmingly rearming but it is China that is accused of worryingly increasing military spending; or the territorial integrity of member states is defended tooth and nail but at the same time Taiwan's secessionism is openly encouraged, a "red line" for Beijing, which is aware that military and strategic pressure will increase and that it needs to improve and sharpen its response capacity. Given the rise of security in the West's prioritisation of values and interests, it is also foreseeable that the same will happen in China, although without fundamentally altering the course followed so far. This means that China will avoid repeating the old Soviet mistake and falling into the trap of joining a suicidal arms race, that it will continue to establish and strengthen pragmatic partnership relations but not alliances in the strict sense, and that the logic of development will continue to prevail over any other.

Continuing with China, Nosmot Gbadamosi warns in *Foreign Policy* that while Europe and the United States focus their attention on Ukraine, China is positioning itself as a mediator in the conflicts in East Africa. China has organised a Conference on Peace, Governance and Development for the Horn of Africa in Addis Ababa, abandoning its traditional policy of non-interference in the internal affairs of third countries in order to gain influence where the United States is losing it. The region is of great significance for Chinese foreign policy: in Ethiopia China has completed major investments and maintains nearly 400 construction and manufacturing projects; in Sudan and South Sudan it controls the oil monopoly; and in Djibouti it has its only military base on the African continent. Thus, the Chinese envoy to the Horn of Africa insisted that they will make every effort to reach peace compromises for the ongoing conflicts in the region. The problem is not only about security, but also about a severe drought-induced food crisis that has left a third of Sudanese facing starvation, and four million South Sudanese living as refugees and internally displaced persons (IDPs) in their own country. Meanwhile, the US sees its envoys in the region rapidly succeeding each other without results and American influence fading as a result of sanctions imposed on Ethiopia for human rights violations in recent internal conflicts. For its part, China wants to maintain a position of dialogue with all parties involved to ensure that conflicts are resolved without Washington's help, thus increasing its influence in the region.

Also referring to Africa, Philippe Leymarie points out in *Le Monde Diplomatique* that Israel was one of the stars of Eurosatory, an event dedicated to equipping soldiers from the ground forces (individual weapons, artillery, armoured vehicles, robots) to the aerial dimension (helicopters, missiles, drones), as well as the panoply of police and security forces. Its arms industry is strongly supported by the state, which sees the vitality of this sector as a condition for its survival. Elbit Company recorded an order book of \$13.7 billion last year and achieved a turnover of more than \$5 billion, a third of which was in the United States. Sales of arms produced in Israel reached a record \$11.3bn in 2021 and sales have risen 55% in two years, driven by increased tension between Europeans and Russians; by the needs created by conflicts in the Middle East and Asia; and more recently by the

prospects opened up by the Abraham Accords, and the open war on Ukraine. If Europe has traditionally been the main client of Israeli companies, in recent years security has again become an important focus of relations between Israel and the African continent. With the support of its cooperation agency, the Mashav, as well as private companies, Tel-Aviv offers a wide range of services: sales and deployment of weapons of all calibres, surveillance equipment, as well as military and police training modules, security advice and assistance, crisis management, etc. In recent years, it is indeed through the fight against terrorism that relations have gained strength with a number of African countries: Guinea, Chad, the Democratic Republic of Congo, Sudan and Morocco have recently been added to long-standing partners such as Kenya and Uganda, to the point that Israel came close last year to regaining its observer status to the African Union, which the former OAU had withdrawn, although in the end Algeria and South Africa opposed this.

To close this section on international politics, on the occasion of his recent assassination, David Frum notes in *The Atlantic* that Japanese leader Shinzō Abe was the architect of a vital security alliance in the Indo-Pacific region and deserves to be remembered as one of the great internationalist politicians of his time, the principal architect of collective security in the Indo-Pacific region through the creation of alliances and institutions insofar as Abe laid the foundations through the creation in 2007 of the Quadrilateral Security Dialogue (QUAD).

At the European level, the resignation of British Prime Minister Boris Johnson after many months of political tension in the United Kingdom stands out. In *The Atlantic*, Tom McTague highlights that Johnson's final hours have been a sordid and quite extraordinary end to a sordid and quite extraordinary career, profoundly futile in one respect and incontestably historic in another. He is perhaps the worst prime minister in modern British history, but also the most consequential, leaving a most personal legacy - Brexit - that will outlast that of his recent predecessors. In the few years since the 2016 Brexit referendum, Johnson came, saw, conquered and then collapsed amid a constellation of scandals as many had already suspected would happen. Johnson's departure will leave little trace of his brief hegemony over British politics. There will be too few Johnsonites in the Conservative Party to honour his legacy and call for a return to Johnsonist principles, as happened with Margaret Thatcher. Johnsonism, if it ever existed, will disappear almost as quickly as the prime minister himself. One reason for that is that, Brexit aside, Johnson is no radical. Unlike Thatcher, he has not wanted to reduce the size of the state, nor did he want to expand it. He wanted no revolution in either social attitudes or British foreign policy. His main policy agenda has been to "unite and level" the country, but that is not controversial. The best that can be said is that, much to his regret, his success has been to bring the issue of regional differences to the centre of British politics.

In the same vein, Simon Jenkins advocates in *The Guardian* for the creation of a new British federation. In 2007, Scottish nationalists gained power in Edinburgh and have never lost it since. Although the popularity of independence among Scots has been fluctuating, voters under 50 are overwhelmingly in favour. Meanwhile, in Northern Ireland, the chaos of Brexit has fuelled the expectation of a referendum on union with the south in the medium term. Even in Wales, the nationalist Plaid Cymru party has gained new vigour, and an

independent Wales already has the support of between a quarter and a third of voters. Britain's response to this outbreak of dissent has been inertia. Throughout Europe, nation-building has long been a complicated art. As political historian Linda Colley has shown, it has required respect for identity and ingenuity in finding formulas for autonomy. In the UK, by contrast, the now former prime minister described devolution in Scotland as a "disaster". After Brexit, Johnson insisted that all EU powers and subsidies be returned not to the devolved governments but to London. Meanwhile, only one in five voters in England say they care if Scotland becomes independent. In this context, the formation of a federated United Kingdom of England, Scotland and Wales would benefit greatly from its diversity.

Another relevant issue is that the Visegrad Group (V4), which in the past had been united around broad political goals, has been divided by the invasion of Ukraine and Slovakia now wants to re-emphasise the group's shared goals during its presidency. Peter Dlhopolec notes in *Balkan Insight* that the four countries of the bloc - Poland, Hungary, the Czech Republic and Slovakia - never developed a common foreign policy in the 31 years of its existence, which emerged in 1991 to help facilitate the region's accession to NATO and the EU. Instead, especially at the EU level, it has tried to coordinate its positions on different EU-related issues. However, the Slovak foreign minister believes that Hungary, which held the presidency of the group until now, often wanted to give the impression of a common foreign policy. But now Hungary is becoming increasingly isolated in the EU due to its autocratic government and anti-EU policy driven by the Fidesz party, as well as Orbán's close relationship with President Vladimir Putin. The war has also turned Hungary into a V4 pariah. Before the invasion, it could count on Poland's support in its various disputes with Brussels. Indeed, the European Commission remains concerned about the rule of law and democracy in both countries. In 2020, Poland and Hungary even tried to block the EU budget because it linked the transfer of funds to accession to the rule of law. Slovakia and its pro-European government, led by Eduard Heger, has pledged to adopt during its presidency a pragmatic approach and return the V4 to the roots of their cooperation based on respect for democracy and commitment to European integration. This also includes support for Ukraine and Moldova, which have already been granted candidate status in the EU, Georgia and the Western Balkans that are on their way to the EU, for example through the group's only institutionalised body, the Visegrad International Fund.

Nicoletta Pirozzi argues in *Social Europe* that in order to mitigate the dysfunction of its foreign policy in the context of global geopolitical realignment, the EU must put an end to the principle of unanimity. Indeed, the war in Ukraine once again shows the limits of the functioning of the EU's foreign, security and defence policy. At the same time, the difficulties in adopting the sixth package of sanctions against Russia - and in particular those related to the import of Russian oil - shows the dysfunctions of an EU that retains a strong intergovernmental footprint, dominated by the logic of consensus and therefore by national executives and their priorities. In the past, these dysfunctions have already paralysed the EU in crises and conflicts such as those in Libya, the Sahel and the Middle East. Today it seems clear that if the EU is to survive in an environment characterised by increased geopolitical dynamism, both from its strategic rivals and its partners, it needs to put in place reforms that can provide it with an effective system of governance for foreign and security policy. A first element relates to more flexible operating mechanisms. A certain

degree of differentiation has always been part of European integration, from the Eurozone to the Schengen area to defence. Models based on integration and flexible cooperation must also apply to the areas of foreign and security policy, as an antidote to the threat of fragmentation and even disintegration. Mechanisms such as constructive abstention and enhanced cooperation already exist in the treaties, but have hardly been used, with the notable exception of Permanent Structured Cooperation (PESCO) in defence. A second element concerns the reform of decision-making rules, and in particular unanimity, which too often has led to inaction. In the past, overcoming unanimity has made it possible to unblock long periods of institutional deadlock, as in the case of the internal market in the 1980s. Similarly, the introduction of qualified majority voting could be highly beneficial for foreign policy. It would increase the EU's capacity to act, not only because it would take more than one member state to block a decision, but also because member states in a minority would be stimulated to intensify negotiation efforts, build alliances and help reach an agreement. Finally, she argues that specific measures need to be introduced in the defence sector. In recent years, the EU has given much-needed political impetus to European cooperation in this area, but the time has come to produce tangible results, not least in order not to lose momentum. A systemic vision is therefore needed to provide a coherent overall framework between all initiatives, so that they reinforce, do not overlap or duplicate each other, and respect an appropriate balance between the intergovernmental and the EU dimension. This vision needs to be supported by a review of the overall institutional architecture.

In the economic sphere, Heather Grabbe states in *Euractiv* that the recent G7 summit showed the dangers of short-term thinking. While leaders of the world's richest countries touted quick fixes, disjointed commitments and contradictory messages, several parts of the world reached their highest temperatures, and others severe flooding. The climate emergency is exacerbated by a backdrop of inflation and food crisis and short-term decisions will not solve the problems. Grabbe argues that a shift to holistic thinking is needed, taking the example of the European Green Deal. Instead of creating new dependencies on fossil fuels and infrastructure, Europe needs to focus on renewables: circularity is resilience. An example of this could be to create incentives to persuade citizens to give up cars and individualised transport. In response, the automotive sector could offer citizens the mobility they need through shared services. Grabbe believes that Europe needs to move away from a system that links employment and growth to industrial production and overvalues consumerism. Instead, it should work towards an economic system that meets human needs through access to more durable, healthier and more efficient goods and services. An approach that puts needs at the centre is essential, rather than one that values GDP growth. A circular economy fuelled by renewables is far less dependent on imports of energy, raw materials and goods, which would reduce its vulnerability to autocrats like Putin when they suddenly decide to destabilise supply chains.

For his part, Renaud Lambert analyses in *Le Monde Diplomatique* the IMF's conflicting relations with countries around the world, as the rules seem to fluctuate: draconian austerity for some, unlimited generosity for others. The reforms it demands in exchange for its assistance - privatisation, deregulation, austerity, etc. - largely determine the living conditions of the populations concerned: will they be able to receive medical treatment, go

to school, and feed themselves? In this context, the first type of assistance provided by the IMF to its members is of a technical nature. It often illustrates the delayed effects of colonisation: once independence is achieved, countries are sovereign, but without a state worthy of the name. Some officials explain that as part of their assistance missions to Africa, they have had to give English lessons to senior officials and that they sometimes find that certain countries do their national accounts with Excel. Others do not even have computers. But the main assistance the IMF offers its members takes the hard and fast form of a loan. Any member that faces a balance of payments problem can apply for financial assistance. This kind of difficulty means that the country no longer has the hard currency to repay its debt or import the food its population needs, as Sri Lanka does today. This is followed by a preliminary dialogue during which the Fund sets out the conditions under which it could envisage intervening, since the IMF only lends on the basis of an adjustment programme to resolve the problems that have led to the crisis. And, to ensure that the reform resolve of the country in difficulty does not diminish over time, IMF disbursements are made in instalments. In the event of non-compliance with commitments, payments cease. As Dominique Strauss-Kahn summed up when he was director, the institution is not meant for charity....

In terms of sustainability and climate change, the European Parliament's decision to endorse the European Commission's proposal that gas and nuclear energy be considered green energies is a cause for concern, so that both energy sources will be put on a par with renewable energies in sustainable finance programmes, although experts and environmental groups consider that the measure will delay the European energy transition. América Hernández points out in *Político* that with this vote, Europe is modifying the regulation and allowing gas and nuclear power to compete with solar and wind energy, among other renewables, to receive subsidies for technologies that do not emit greenhouse gases. All nuclear power plants will also be considered green if they have a construction permit before 2045 and as long as they provide guarantees that they can treat radioactive waste. With regard to gas, it has been approved that plants must emit less than 270 kg of CO₂ per KW/h and have a construction permit before 2030. In the same vein, Svitlana Krakovska warns in *The Guardian* that this change in the European green taxonomy is a real gift to Vladimir Putin as Russia's war against Ukraine is a war paid for by climate-warming fossil fuels and now the European Parliament has just voted on a regulation that will increase Russia's fossil gas funding by billions. Meanwhile, Russian energy minister Nikolai Shulginov, speaking on the website of *Energy Intelligence* before the invasion of Ukraine, already said that the inclusion of natural gas in the green taxonomy was proof that the EU had realised that it had made a mistake in its energy transition concept.

In *Le Grand Continent*, Fatih Birol, Director of the International Energy Agency, highlights several levers urgently need to be pushed to ensure that people are at the centre of the green transition on the African continent, as it is the region of the world most exposed to the effects of climate change, while its people have contributed the least. Despite the challenges this represents, the International Energy Agency's *Africa Energy Outlook 2022* notes the energy transition as holding great promise for the continent's economic and social development. The global ambition to achieve zero greenhouse gas emissions by 2050 sets a new direction for the energy sector. This transition to global clean emissions is

reducing the costs of clean technologies and changing global investment patterns. African countries are in a unique position to benefit from the technological improvements of these changes and attract increasing flows of green finance. In Africa, the transition opens up many opportunities. Solar energy access solutions are among the fastest growing in rural areas. Solar-powered irrigation pumps are less expensive than diesel-powered pumps and can improve food productivity and drought resilience. The assembly of these energy access solutions and the manufacture of key components are growing opportunities for African industry. However, these sectors will be largely overtaken by the growing opportunities for Africa to become a major player in the extraction and processing of critical minerals, essential for building batteries, hydrogen technologies and renewable energy from the future. Promising new developments have also been identified in green hydrogen, another area with great potential on the continent. However, Africa's energy transformation can only succeed if it enjoys the support of the population and brings benefits to them. That is why the people have to be at the heart of the energy transition. Ultimately, COP27 in Egypt later this year will be an important platform for African leaders to work globally to identify ways to drive these transformations. The current decade is crucial, not only for global climate action, but also for accelerating the investments that will allow Africa, the continent that is home to the world's youngest population, to thrive in the coming decades.

Climate change is also having an impact on geopolitical relations, as noted by Cristina García Fernández in *The Conversation*. Indeed, climate change is influencing critical military capabilities and infrastructure, supply chains and the security environment of the North Atlantic Treaty Organisation (NATO), not least because of the potential for new conflicts in many countries. The Alliance is aware that global warming will increasingly influence its activities. Therefore, on the occasion of the summit in Madrid, the organisation has presented a report in which it identifies the main challenges in the face of climate change. The report makes clear the impacts that climate change will have on the institution: structural damage to critical infrastructure at military bases and training areas; increased demands on utilities, particularly energy and water to cope with harsher conditions; increased supply chain fragilities; increased health and security risks; and increased budgets for the maintenance and protection of bases, equipment, infrastructure and other assets. At the same time, there are indications that there will be more conflicts, requiring a sharper focus on humanitarian assistance and disaster response, to the possible detriment of those specifically dedicated to security and defence. In addition, NATO's first climate goals have been announced. The most ambitious is the achievement of zero greenhouse emissions by 2050. This is in line with the European targets proposed at the last climate summits (COP25 and COP26). NATO needs to ensure that global warming does not continue at its current pace because it is putting the organisation's operability at risk. If there is one thing NATO is particularly concerned about, it is that climate change is opening up new areas of strategic competition. The increased accessibility of trade channels through the Arctic because of the melting ice is opening up new routes and with them new possibilities for more profitable trade. The competition for natural resources (oil, gas and minerals) that the Arctic countries have long been contesting clearly affects the Alliance's overall strategic environment. Countries such as Denmark (Greenland), the United States (Alaska), Canada, Russia and Norway find themselves in a real territorial conflict. The five Arctic countries have already taken action, including military

action, to claim territorial sovereignty and thereby gain access to these resources. China has also entered the game, not by disputing territory, but by doing business with Russia and Greenland, in this case because it has minerals that are widely used in the technology industry. Finally, it is clear that Russia's invasion of Ukraine has highlighted the need to seek alternative and reliable energy sources and to make a rapid energy transition that frees allied countries from dependence on Russia and China.

Finally, in the field of new technologies, Gustau Camps-Valls points out in *The Conversation* that in the last decade, automatic methods based on Artificial Intelligence (AI) have improved enormously. Increased computational capacity, coupled with algorithmic improvements, has led to a technological revolution. AI is becoming more and more integrated into our lives and will become more and more so. Scientists such as Geoffrey Hinton, a Turing Award winner, have dared to predict that Deep Learning, a mathematical AI technique, will solve everything. But is it? AI is solving many predictive problems, but there is little evidence of the power of understanding and abstraction. Is Artificial Intelligence intelligent? In recent years we have come to realise that AI is not really very interpretable, nor explainable, nor does it respect the fundamental laws of physics, nor does it know about causality, abstraction, fairness or ethics. Deep learning-based models have been trained to predict with great accuracy, and now have so many parameters and are so complex that their decisions are often impossible to explain to a human. Gradually, that is changing. There are many initiatives, technical as well as regulatory and legislative, to ensure reliable AI that provides predictions that are explainable to the user. This field is called eXplainable AI (XAI). It focuses on analysing the models developed to identify the most relevant variables in a problem, provide confidence intervals on their predictions and offer explanations of what has been learned. In short, accountability. AI is not only solving problems, it is changing the way we do science and educate future generations. Today's AI, while very useful in many fields, still struggles to understand scenarios, to communicate and explain its decisions to humans, to be consistent and plausible, and to distinguish between correlation and causation. Developing methods that incorporate a priori knowledge, study the plausibility of what they have learned, and solve causal questions will be key to a true revolution, which calls for interdisciplinary science and education.

Arnau Inés, Xavier Company and Pau Álvarez, trainees at the CETC, took part in this edition of *Diari de les idees*.

International politics and globalization

Philip Zelikow The Hollow Order. Rebuilding an International System That Works

Xi Jinping i Vladimir Putin van publicar una declaració conjunta 6 mesos abans de la invasió d'Ucraïna sobre la forta aliança entre els seus respectius països, la qual "no tindria límits". Quines problemàtiques emergeixen d'aquesta situació? Tal i com Zelikow exposa a l'article, un nou ordre amenaça l'*status-quo* actual. L'autor esgrimeix que un nou sistema

internacional que fugi de la performativitat i passi a l'acció és necessari. Si volem un sistema que promogui la cooperació i no la competició, tal i com s'exemplifica a partir d'una cronologia, aquest seria relativament nou. No obstant això, tal i com Zelikow apunta, aquest nou lideratge no pot posar Washington al centre. L'èxit de les iniciatives posteriors a la creació del World Bank i l'IMF van estar interrompudes per una desconnexió transatlàntica important que es va agreujar amb la guerra d'Iraq. A més, l'autor situa la crisi de la Covid-19 com a exemple d'aquest sistema internacional dèbil, on tant la Xina com els Estats Units no van estar a l'alçada. Tal i com diuen Colin Kahl i Thomas Wright, la crisi de la COVID va acabar de carregar-se l'existència del G7 i, per tant, l'ordre internacional que coneixiem fins aquell aleshores. Davant un sistema internacional disfuncional que presenta tendències anti-globalitzadores, cal refrescar aquest sistema obrint la porta a nous socis com l'Índia. Tot i l'associació russo-xinesa, aquest nou sistema internacional, serà molt més eficaç si s'hi uneix la Xina, conclou l'autor, ja que dividir el món entre democràcies i autocràcies posa obstacles al nou ordre internacional.

Henry Foy & Sam Fleming Nato's revival: will the resolve withstand an economic crisis?

La invasió russa d'Ucraïna ha demostrat el potencial que encara té l'OTAN i el G7 per fer front a problemes d'abast internacional. En un principi, pocs eren els qui confiaven en una aliança ferma i un compromís unànime entre tots els membres per fer front a Vladímir Putin. Tanmateix, com assenyalen els experts i els mateixos caps d'Estat dels països membres, Occident va a una contra Rússia, tal com van actuar durant la Guerra Freda contra la Unió Soviètica. No obstant això, les tensions creixents dins de les mateixes fronteres dels estats membres posen en dubte una aliança a gran termini. Per una banda, els països orientals demanen una resposta contundent contra l'exèrcit rus, per temor que també siguin atacats. Per altra banda, els estats occidentals han de fer front a l'encariment del preu dels aliments i, sobretot, a l'augment de preu del petroli cru rus. En l'última cimera del G7, a Alemanya, Joe Biden, Boris Johnson i altres funcionaris de la Comissió Europea van idear un nou pla estratègic per limitar el preu del petroli rus. Els altres líders del G7, entre ells el canceller Olaf Scholz, no van aprovar la moció. Les tensions internes van creixent a mesura que s'apropa l'hivern i, per tant, una demanda molt elevada de combustible que no es sap si podrà suplir-se. Alguns països, Estats Units sobretot, tenen por d'una nova recessió econòmica. L'adhesió de Suècia i Finlàndia a l'OTAN també suposa un problema per l'aliança, ja que el president turc Recep Tayyip Erdogan s'hi nega encara en rotund. Finalment, en la cimera de l'OTAN de la setmana passada a Madrid, ha aparegut un nou actor: la Xina. Els líders europeus reconeixen que Xi Jinping suposarà un problema per a la geopolítica en un futur i que la seva aliança amb Vladímir Putin pot arribar a significar un desafiament contra l'OTAN i, particularment, els Estats Units.

Paul McLeary 5 lessons from the NATO summit

Després de la cimera de l'OTAN on es va redefinir el concepte estratègic de l'organització, l'autor destaca els que al seu entendre són els cinc aspectes més rellevants de la cimera.

Primer, el focus principal posat en Rússia ja que l'OTAN no ignora l'amenaça que representa una Rússia imprevisible. El nou document de concepte estratègic de l'aliança adverteix que no es pot descartar la possibilitat d'un atac contra la sobirania i la integritat territorial dels aliats per part del Kremlin. Segon, per primer cop la Xina s'ha inclòs a l'agenda però de manera bastant indefinida, ja que es considera que ara per ara la Xina és un problema, però encara no una amenaça. Tot i així, l'OTAN va convidar per primera vegada a la cimera els líders del Japó, Corea del Sud, Nova Zelanda i Austràlia per iniciar consultes, un clar senyal que mira més enllà que Rússia a l'hora de catalogar les amenaces militars i econòmiques. Tercer, el paper de Turquia que primer es va declarar absolutament en contra de l'adhesió de Finlàndia i Suècia, fins que va canviar de parer. Els costos de l'acord semblen ser mínims. Suècia i Finlàndia han acordat evitar tenir relacions amb el PKK, el grup kurd independentista que lluita contra les forces turques, i es van comprometre a abandonar les sancions militars imposades a Turquia per la seva invasió de Síria. La Casa Blanca també va donar suport públicament a la venda a Turquia de kits de modernització per als F-16, un acord que fa mesos que estava pendent. Quart, la famosa Força de Reacció de l'OTAN, una unitat de 40.000 soldats que es pot desplegar en 30 dies, està destinada a acabar la paperera de la història, tot i que encara no se sap quan o estem segurs de quan. Serà substituïda per un contingent estable de 300.000 soldats desplegats a tot el continent com a part de la major revisió de la defensa col·lectiva i de dissuasió des de la Guerra Freda. Finalment, els dirigents de l'Aliança estan preocupats pels acords de control d'armes que els Estats Units van abandonar sota l'administració Trump. Rússia portava anys incomplint el Tractat de Forces Nuclears d'Abast Mitjà de l'època de la Guerra Freda, provant en secret míssils de creuer prohibits. L'administració Trump va abandonar el pacte el 2019, la qual cosa va generar crítiques d'Europa. El 2020, l'administració nord-americana va abandonar el Tractat de Cels Oberts, un acord de 34 països que va permetre als Estats Units, Rússia i altres fer volar els seus avions sobre el territori dels altres per confirmar les activitats militars i mantenir una certa transparència. Rússia havia denegat durant molt de temps l'espai aeri sobre el seu enclavament de Kaliningrad i prop de la seva frontera amb Geòrgia, fet que va provocar la retirada dels Estats Units. Rússia va abandonar formalment l'acord el 2021.

Charlie Campbell A More Powerful NATO Is Emerging. That Might Not Be a Good Thing

L'OTAN està travessant una reviscolada i reanimació aquest 2022. Tanmateix, si ens remuntem al 2019 era tot el contrari, arribant a extrems en que inclús el president francès Emmanuel Macron va expressar els seus dubtes sobre si l'article 5 - de defensa mútua en cas d'atac sobre un membre - encara aplicava. Situant-nos en l'actualitat, Europa torna a confiar en l'Aliança Atlàntica com no ho feia des d'ençà la Guerra Freda i això queda demostrat per gestos com l'entrada de països històricament neutrals com són Suècia i Finlàndia. En la darrera Cimera celebrada a Madrid a finals de juny, s'ha acordat un Nou Concepte Estratègic, que consisteix en un augment de les Forces de Resposta Ràpida de les 40.000 actuals fins a 300.000 tropes, seleccionar Rússia com la principal amenaça per a la seguretat, esmentar a la Xina com un repte i el compromís dels EUA d'augmentar la presència americana en territori europeu. Aquest renaixement de l'OTAN és clarament una

resposta a la invasió russa d'Ucraïna ja que centra els esforços en poder repel·lir un possible atac de Putin, per això, els nous batallons s'ubicaran en països propers a la regió del Mar Negre. Tanmateix, a Madrid també hi van anar - en qualitat d'observadors - Japó, Corea del Sud, Austràlia i Nova Zelanda per tractar temes sobretot encarats cap a Xina. Tot plegat, sembla marcar unes passes cap a una nova política de blocs antagonistes. Queden enrere uns temps on l'OTAN i Rússia apropaven posicions i cooperaven com en la Guerra de Bòsnia de 1995. No obstant això, Rússia sempre ha recelat de les expansions de l'OTAN cap als països de l'antic Pacte de Varsòvia, i incús es va fer explícit que Ucraïna estava fora de límits. Rússia va fer esforços i propostes l'any 2008 amb un Tractat de Seguretat Europeu on s'inclouien els països de l'Aliança Atlàntica i Rússia, però l'administració Bush ho va refusar, seguint una lògica de que Rússia era la perdedora de la Guerra Freda, i contràriament, a la següent cimera de l'OTAN el president americà va insistir en incorporar a Ucraïna i Geòrgia a l'Aliança, fet que es va repetir a totes les cimeres següents. També cal sumar els gestos d'EUA amb l'oposició en les protestes contra el president pro-rus Yanukovich. Així doncs, aquesta fixació amb Ucraïna ha servit a Putin per a justificar els seus moviments següents, des de la invasió de Crimea al 2014 fins la guerra actual. Sigui com sigui, les incorporacions dels nous membres a l'OTAN, l'aprovació del nou Concepte Estratègic i la visita dels estats observadors, no fan més que tensar les relacions amb Rússia i Xina, que per la seva banda apropen posicions davant un enemic comú. Per tant, tot sembla guiar la geopolítica de seguretat mundial cap a una nova política de blocs.

María G. Zornoza La OTAN incluye el Sahel como foco de inseguridad por primera vez

Un cop celebrada la cimera de l'Aliança Atlàntica a Madrid, l'autora destaca que l'OTAN ha ampliat la seva mirada, històricament posada a l'Est, davant del que considera un món cada cop més volàtil, perillós i competitiu. Per primera vegada a la seva història, l'Aliança Atlàntica reconeix el flanc sud com una de les regions que suscita més preocupació. Així, la zona del Sahel s'esmenta en dues ocasions al llarg de les 16 pàgines que conformen el Concepte Estratègic, el full de ruta rubricat a la cimera de Madrid que marca el rumb de la seguretat euroatlàntica per a la propera dècada. La raó de ser de l'OTAN va ser Rússia. I aquesta continua sent la seva prioritat número u, especialment després de l'esclat de la guerra a Ucraïna. Però per primer cop els aliats amplien la mirada cap a la seva única altra frontera: el sud. Espanya feia mesos que negociava entre bastidors la seva inclusió a la brúixola estratègica. La regió del Sahel -conformat pel sud de Mauritània, Senegal, Mali, Burkina Faso, Níger, el nord de Nigèria i Camerun, Txad, Sudan i Eritrea- és coneguda com el 'cinturó de la fam' i és considerada pels experts com una olla a pressió on es produeix la competició pel lideratge del terror que lliuren Estat Islàmic i Al-Qaida, una situació agreujada per una crisi alimentària exacerbada per la guerra a Ucraïna, la retirada de les tropes europees de països en caiguda lliure com Mali, amb societats cada cop més pobres i menys cohesionades i amb la inestabilitat d'uns règims cada cop més corruptes. Amb aquest escenari de fons, fixar el focus cap a la frontera sud era la gran prioritat del Govern de Pedro Sánchez per dues qüestions. En primer lloc, per enfortir la protecció de les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla, que no es troben sota el paraigua de l'article 5, la clàusula de defensa col·lectiva. I en segon lloc, per fer front a la bomba de rellotgeria que és el Sahel,

una regió que José Manuel Albares, ministre d'Afers Estrangers, ha definit com el centre del terrorisme mundial.

Xulio Ríos OTAN: ¿qué piensa China?

Xina ha entrat per la porta gran a la doctrina estratègica de l'OTAN i confirma el seu estatus irreversible com a protagonista mundial ja no només en l'àmbit de l'economia o el comerç sinó també en el de la seguretat. Pel que fa a aquesta consideració, l'autor considera que caldria fer algunes observacions rellevants. La primera és que Xina es defineix com a rival, no com a amenaça, qualificatiu reservat només a Rússia, encara que convindria transcendir el valor del que és merament semàntic; d'aquesta manera, en relació amb la Xina, imperaria la denominació establerta per la Comissió Europea el 2019. La segona és que alguns països, com els Estats Units, sí que la consideren obertament una amenaça, la més gran de totes, encara que el nivell de cohesió estratègica entre tots els països membres no ofereix una caracterització similar. En tercer lloc, s'identifiquen els focus problemàtics principals (expansió i opacitat, conflictes marítics i territorials, 5G, etc.) que justificarien l'alerta que l'emergència xinesa suposa per als interessos de seguretat de l'OTAN. Naturalment, a la Xina aquest nou escenari li preocupa, tant per les seves implicacions polítiques (l'abast efectiu de les quals caldrà precisar) com per raons de seguretat mentre el previsible deteriorament de les relacions pot afectar l'estabilitat i la viabilitat del full de ruta traçat per a 2049, quan està previst que la República Popular hagi completat el seu llarg procés de modernització. D'entrada, la Xina esmena la lògica que ha inspirat aquesta cimera, la que com més incertesa, es necessita més OTAN. Beijing no deixa de recordar que, amb les expansions anteriors cap a l'Est, l'aliança no ha aconseguit fer d'Europa un lloc més segur. Al contrari. Això vindria a demostrar que la seguretat ha de ser integral i inclusiva, i no dels uns a costa dels altres. Des de la perspectiva xinesa, el cúmul de contradiccions no pot ser més eloqüent: l'OTAN es rearma de manera alarmant però és la Xina a qui s'acusa d'eivar de manera preocupant el nivell de despesa militar; o es defensa a capa i espasa la integritat territorial dels països membres però alhora s'encoratja obertament el secessionisme de Taiwan, una "línia vermella" per a Beijing que és conscient que la pressió militar i estratègica anirà en augment i que ha de millorar i afinar la capacitat de resposta. Davant l'ascens de la seguretat en la prioritització de valors i interessos d'Occident, també és previsible que el mateix ex produeixi a la Xina, encara que sense trastocar fonamentalment el rumb seguit fins ara. Això vol dir que la Xina evitarà repetir el vell error soviètic i caure en el parany de sumar-se a una suïcida carrera d'armaments, que continuarà establint i enfortint relacions pragmàtiques d'associació però no aliances en sentit estricte, i que la lògica del desenvolupament continuarà imperant sobre qualsevol altra.

Domènec Ruiz Devesa It's time for a sweeping transformation of the alliance

Amb la darrera cimera de l'OTAN celebrada a Madrid i la materialització d'un nou i flamant acord en forma de Concepte Estratègic, l'Aliança Atlàntica s'enfronta a una transformació

radical per a tornar-se a situar en la competició pel poder militar global. Un pla ambiciós que vol basar-se en un balanç i compromís de totes les parts per a contribuir a la tasca de mantenir la pau a Europa i aturar els deliris russos i els futurs reptes que planteja la Xina. Per a fer-ho, s'ha hagut de reinterpretar el Concepte Estratègic de 2010 que es basava en administrar crisis i seguretat cooperativa, degut a que l'escenari internacional ha canviat dràsticament. Tanmateix, malgrat abordar una sèrie de temes i establir uns resultats com l'augment d'efectius de forces de resposta ràpida i la instal·lació de tropes en nous països, Ruiz aposta per adoptar un text polític que pugui infondre de sentit a l'organització amb nous consensos més enllà de la seguretat. Aquest acord ha d'anar lligat a una agenda comuna d'Estats Units i Europa que permeti avançar conjuntament amb el suport de les dues parts i que traspassi interessos partidistes. Ha d'anar unit amb els principis Occidentals de llibertat i democràcia i intentar actualitzar-se al segle XXI defensant conceptes com la llibertat a gaudir d'Internet. Per altra banda, la resiliència transatlàntica s'ha de basar en fer de l'OTAN una organització d'acord amb els pilars democràtics de rendició de comptes, responsabilitat i transparència, per així poder mantenir societats cohesionades i un govern funcional. Aquesta proposta de carta s'ha de constituir amb l'acord de les dues parts i els òrgans legislatius, com ara el Parlament Europeu han de tenir-hi un paper clau. Tot això, en vista de salvaguardar una institució com l'OTAN que a dia d'avui, és necessària per als interessos d'Occident.

Angeli Datt Hong Kong Is Unrecognizable After 2 Years Under the National Security Law

La imposició de la Llei de Seguretat Nacional (NSL, per les seves sigles en anglès) per part de l'administració de Pequín el 30 de juny de 2020 ha deteriorat moltíssim els drets polítics i civils i la llibertat de premsa de Hong Kong en tan sols dos anys. L'informe anual de Freedom House sobre drets polítics i llibertats civils situa Hong Kong dotze punts menys en dos anys, essent el tercer pitjor descens seguit per Myanmar, que va patir un cop d'estat, i Afganistan, on els talibans van prendre el poder a la força. La NSL s'ha convertit en una eina fonamental perquè Xi Jinping apliqui el seu autoritarisme a la regió. En aquests dos anys, els mitjans de comunicació independents prodemocràtics han sigut obligats a tancar, com Apple Daily o Stand News. Set mitjans de comunicació en llengua xinesa han tancat i dos han sigut censurats. Aproximadament el 20% dels treballadors de mitjans de comunicació en llengua xinesa han perdut la seva feina per la NSL. Per altra banda, almenys dotze periodistes i professionals del món de la informació han estat acusats de delictes per anar en contra de la NSL o de sedició. Entre ells es troba el propietari d'Apple Daily i els caps de Stand News. Tot això ha portat al Comitè per a la Protecció dels Periodistes a incloure professionals de Hong Kong al seu cens mundial anual de periodistes empresonats. També han augmentat els presos polítics, que ja sumen més de mil condemnats per protesta o activisme. El govern s'ha esforçat per convertir l'emissora pública Radio Television Hong Kong (RTHK) en un altaveu de la propaganda de Xi Jinping. El mitjà de comunicació ofereix ara continguts patriòtics procontinentals a la Xina. El control i la censura a Internet també ha augmentat amb la NSL, per exemple, bloquejant a Hong Kong l'aplicació de missatgeria Telegram. L'1 de març va entrar en vigor una llei que obligava als habitants de Hong Kong a registrar les seves targetes SIM amb els seus noms

reals, per facilitar la vigilància a Internet. En un mes, 1,4 milions de targetes van ser enllaçades amb noms reals. Finalment, el govern de Hong Kong, fent ús de la NSL, s'està esforçant a esborrar de la memòria col·lectiva xinesa la massacre de la plaça de Tiananmen el 4 de juny de 1989. La policia ha detingut a manifestants i activistes per protestar i ha retirat estàtues commemoratives a les universitats. Malauradament, amb el futur nomenament del nou director executiu de Hong Kong, John Lee, tot sembla que la censura i l'autoritarisme anirà en augment, amb la promulgació de noves lleis més dràstiques i contràries a la llibertat democràtica.

Raymond Powell China's Vast Maritime Claims Are Becoming Reality

En aquest article de Powell, s'hi examina la lògica del patró que la Xina ha estat seguint a l'hora de reivindicar la seva sobirania sobre les zones marítimes. Beijing intenta balancejar el sistema de dret internacional existent amb les seves narratives i aspiracions expansionistes que fugen d'aquest. L'autor comença l'article amb la següent afirmació: Beijing està decidit a dominar la seva regió en la seva totalitat. Tant en el cas canadenc com australià, la resposta dels portaveus xinesos acostuma a ser la mateixa: conservar la sobirania xinesa a tot preu, però sense elaborar-la en detall en què es basa aquesta. L'objectiu és clar: per tal de mantenir les ambicions geopolítiques de la Xina, Beijing manipula i desdibuixa conceptes jurídics per camuflar-los com a demandes legítimes. La conclusió de l'article és que la Xina està seguint una estratègia a llarg termini on la retòrica és central i els seus portaveus juguen un paper clau en construir una narrativa al respecte. No obstant això, tot i que en l'àmbit legal queda en evidència que Beijing té les de perdre, la lògica xinesa consisteix en reforçar la seva posició militar i deixar als rivals fora d'equilibri fins que la llei ja no tingui importància i la jurisdicció quedi en mans d'interpretació xinesa. Els seus portaveus seguiran enfangant les aigües retòriques, creient que, tot i que Pequín no pot guanyar el debat sobre els mèrits legals, pot mantenir els seus rivals fora de joc alhora que reforça la seva posició militar fins que ja no importi el que digui la llei.

Nosmot Gbadamosi What Does China Want in Ethiopia?

Mentre Europa i Estats Units centren els seus esforços cap a Ucraïna, la Xina es posiciona com a medidora en els conflictes a l'Àfrica de l'Est. La Xina ha organitzat a Addis Abeba una Conferència de pau, bon govern i desenvolupament per a la Banya d'Àfrica, deixant enrere una fase de no immiscir-se en afers interns de països tercers, per així poder guanyar influència allà on Estats Units la perd. La regió té una gran transcendència en la política exterior xinesa: A Etiòpia la Xina hi ha dipositat grans inversions i té prop de 400 projectes de construcció i manufactures; al Sudan i Sudan del Sud controla el monopoli del petroli; i a Djibouti hi té l'única base militar en el continent africà. Així doncs, en la conferència l'enviat xinès a la Banya d'Àfrica va insistir en que dipositaran tots els esforços per assolir compromisos de pau per als conflictes vigents a la regió. I és que el problema no té només a veure amb la seguretat, sinó que hi ha una greu crisi alimentària provocada per la sequera i

com a resultat: un terç dels sudanesos s'enfronten a la fam, 4 milions de sudanesos del sud viuen en condicions de refugiats i desplaçats interns dins del seu propi país. Davant d'aquesta qüestió humanitària el Programa Mundial d'Aliments de l'ONU ha de suspendre part de l'assistència a Sudan del Sud per manca de donants. Pel que fa a conflictes a la regió, les hostilitats entre Sudan i Etiòpia creixen per disputes al Triangle al-Fashqa i també per temes relacionats amb la Construcció de la presa del Renaixement al Nil. Mentrestant, els EUA veu com els seus enviats es succeeixen ràpidament sense aconseguir resultats i s'esvaeix la influència americana en la regió com a conseqüència de sancions interposades sobre Etiòpia per violacions de drets humans en els darrers conflictes interns. Per la seva banda, la Xina no imposa resultats en les seves resolucions i vol mantenir una postura de converses amb totes les parts, assolint que els conflictes es resolguin sense l'ajuda de Washington, tot augmentant la seva influència en la regió. No obstant això, aquesta certa ambició de voler-ho abastar tot i amb tothom pot ser també el que acabi condemnant a Pequín.

Philippe Leymarie Israël à la reconquête de l'Afrique

Israel ha estat una de les estrelles d'Eurosatory, certamen dedicat a l'equipament dels soldats de les forces terrestres (armes individuals, artilleria, vehicles blindats, robots) fins a la seva dimensió aèria (helicòpters, míssils, drons), així com a la panòplia de les forces policials i de seguretat. La seva indústria armamentística compta amb el suport decidit de l'Estat, que considera la vitalitat d'aquest sector com una condició per a la seva supervivència. Així, l'empresa Elbit va registrar l'any passat una cartera de comandes de 13.700 milions de dòlars, i va aconseguir més de 5.000 milions de facturació, dels quals un terç als Estats Units. Les vendes d'armes produïdes a Israel van assolir un rècord d'11.300 milions de dòlars el 2021 i les vendes han augmentat un 55% en dos anys, impulsades per l'augment de la tensió entre europeus i russos; per les necessitats creades en els conflictes a l'Orient Mitjà i a l'Àsia; i més recentment per les perspectives obertes pels Acords d'Abraham, i la guerra oberta a Ucraïna. Si tradicionalment Europa ha estat el principal client de les empreses israelianes, en els darrers anys la seguretat torna a ser un focus important de les relacions entre Israel i el continent africà. Amb el suport de la seva agència de cooperació, el Mashav, així com d'empreses privades, Tel-Aviv ofereix una àmplia gamma de serveis: venda i implementació d'armes de tots els calibres, equips de vigilància, així com mòduls de formació militar i policial, assessorament i assistència en seguretat o gestió de crisi, etc. En els darrers anys, és efectivament a través de la lluita contra el terrorisme que les relacions amb pres força amb una sèrie de països africans: Guinea, el Txad, la República Democràtica del Congo, el Sudan i el Marroc s'han afegit recentment a socis de llarga data, com ara Kenya o Uganda, fins al punt que Israel va estar a prop l'any passat de recuperar l'estatus d'observador a la Unió Africana, que l'antiga OUA li havia retirat si bé finalment Algèria i Sud-àfrica s'hi van oposar.

Alain Rodier La Turquie, grande gagnante de l'intégration de la Suède et de la Finlande dans l'OTAN

La diplomàcia de Turquia va tornar a demostrar la seva eficàcia durant les converses que van tenir lloc abans de la cimera de l'OTAN a Madrid per acceptar l'adhesió de Suècia i Finlàndia a l'Aliança. L'autor afirma que Ankara n'hauria de treure molts beneficis que bé podrien decebre els defensors de la causa kurda i, en general, del respecte als principis democràtics. En efecte. Suècia i Finlàndia han confirmat que consideren -com la resta de la Unió Europea, els Estats Units, la Gran Bretanya, etc. - el PKK com a organització terrorista i es van comprometre a lluitar contra el terrorisme amb determinació i resolució, d'acord amb les disposicions dels documents i polítiques de l'OTAN adoptant totes les mesures necessàries per enfortir la legislació nacional en aquest sentit. D'altra banda, Ankara ha aconseguit que s'aixequi l'embargament sobre la venda d'armes decretat el 2019 després de l'inici d'una operació militar turca a Síria i el nord de l'Iraq, i que en el futur, les exportacions militars de Finlàndia i Suècia es realitzaran amb respecte a la solidaritat amb l'Aliança i d'acord amb la lletra i l'esperit de l'article 3 del Tractat de Washington. Això no obstant, és cert que fins ara Turquia disposa de poc equipament militar procedent d'aquests dos països, excepte els rifles de franc tirador finlandesos TRG-42, els antiquats canons antiaeris L/70 de 40 mm i les armes antitanc suecs Carl Gustav. L'autor conclou que serà interessant veure què passarà en les properes setmanes si Turquia llança, tal com va declarar el president Erdogan el 27 de juny, una nova ofensiva contra els "terroristes" kurds a Síria i al nord de l'Iraq...

Simon Tisdall A mirage of peace? Joe Biden ventures back into Middle East's shifting sands

El terreny d'aliances a l'Orient Mitjà no deixa de reajustar-se i la primera visita de Joe Biden com a president pot tenir cert efecte. La situació actual és una lluita de poder entre una nova Rússia més agressiva, una Xina expansionista i uns Estats Units que volen tornar a guanyar influència després d'una era Trump més marcada per l'absentisme. Sens dubte, el canvi més espectacular és l'alineament entre Israel i els països àrabs amb la creació d'una aliança militar regional per dissuadir els atacs iranians. Els EUA han promogut aquesta aliança que inclou a més països àrabs i inclús Aràbia Saudita amb qui Israel no té relacions diplomàtiques formals. Tot s'emmarca dins la creixent amenaça que suposa Iran dins la regió i les seves ambicions nuclears. Biden vol normalitzar les relacions entre Israel i Aràbia Saudita i es reunirà amb el príncep bin Salman, al qual va titllar de pària després de l'assassinat al 2018 de Khashoggi. Amb el rerefons de la guerra d'Ucraïna i la crisi energètica, l'objectiu d'aquesta reunió també passa per convèncer als saudites d'incrementar el petroli al mercat i així poder reduir la facturació a Rússia i Iran. Per altra banda, també vol induir al príncep a fer permanent l'alto al foc al Iemen per acabar amb la guerra. Pel que fa a Síria, Biden pensa a reduir les sancions econòmiques sobre el règim d'al-Assad per a que pugui importar petroli iranià i així, al mateix temps, tenir un gest cap a Iran i poder arribar a un pacte nuclear d'última hora, el que també podria implicar una reducció de sancions i sortida al mercat de més barrils de petroli iranians. Mentrestant,

Putin porta a terme la seva gira paral·lela. Al Turkmenistan es va reunir amb el president iranià amb qui manté una bona relació i acords comercials; alhora, conjuntament amb la Xina, es neguen a condemnar el bloqueig iranià a les inspeccions nuclears de l'ONU. No obstant això, Iran manté una postura opaca i vacil·la amb aturar les hostilitats amb el seu gran enemic Aràbia Saudita. Si les tensions s'aturessin i s'arribés a un pacte nuclear, comportaria una creixent estabilitat a la regió que seria benvinguda per Washington i Brussel·les. Sigui com sigui, Israel segueix veient Iran com una amenaça pel finançament de grups com Hezbol·lah i Hamas i segueix atacant infraestructures i líders iranians. Tanmateix, acabi com acabi aquest reajustament d'aliances, hi haurà molts perdedors, sobretot aquells que parteixen d'una situació paupèrrima com són el Sàhara Occidental, el Kurdistan i Palestina.

Aliya Askar The Complexity of Kazakhstan-Russia Relations on Display

Malgrat l'aïllament econòmic en què es troba actualment la Federació Russa, Moscou va decidir mantenir el 25è Fòrum Econòmic Internacional de Sant Petersburg (SPIEF) a principis de juny. El fòrum es va fundar inicialment per mostrar el potencial de l'economia russa per als inversors estrangers, així com perquè el president Vladimir Putin reunís els seus aliats per parlar sobre la cooperació econòmica i més. Enguany, l'únic convidat d'alt nivell ha estat el president de Kazakhstan, Kassym-Jomart Tokayev. Juntament amb les nombroses qüestions relacionades amb l'economia, Tokayev va comentar l'"operació militar especial" de Rússia a Ucraïna i va deixar clar que Kazakhstan no reconeix territoris quasi estatals, i que això inclou Luhansk i Donetsk. En alguns mitjans de comunicació occidentals s'ha volgut veure en les declaracions de Tokayev una pèrdua de poder i d'influència per part de Putin. Però si es mira en conjunt com s'han desenvolupat les sessions del Fòrum, els presidents russos i kazakhs van coincidir en molts punts, fins i tot en aquells que van anar més enllà dels debats econòmics, i Tokayev va subratllar nombroses vegades l'important que és que Rússia i Kazakhstan treballin junts en el marc de la Unió Econòmica Eurasiàtica (UEEA) per superar els problemes econòmics de la regió. Paral·lelament, és coneguda la difícil posició de Kazakhstan després del 24 de febrer: fent frontera a la vegada amb Rússia i Xina, i intentant mantenir relacions amistoses amb Occident i la resta del món, Kazakhstan ha dut a terme amb cura una política exterior multi-vectorial des de la seva independència el 1991. Amb la intensificació del regionalisme i la divisió global, ha estat especialment difícil per al Kazakhstan protegir els seus interessos nacionals i al mateix temps preservar bones relacions amb tots els estats veïns. En definitiva, Rússia necessita Kazakhstan i Kazakhstan vol mantenir en bons termes les relacions amb Rússia.

The Economist Who controls the Arctic?

La guerra rus-ucraïnesa també està afectant notablement les relacions de la potència soviètica amb els seus veïns a l'Àrtic, malgrat que la possibilitat d'un enfrontament al terreny sigui molt poc probable. El 3 de març d'aquest any, tan sols una setmana més tard que Vladímir Putin declarés la guerra a Ucraïna, set dels vuit membres permanents del

Consell de l'Àrtic, la principal organització intergovernamental de la regió, van dir que boicotarien les futures reunions a causa de la guerra. Els vuit estats que conformen el consell són els Estats Units, Canadà, Dinamarca, Finlàndia, Islàndia, Noruega, Suècia i Rússia. L'últim és actualment el president, fins que l'any vinent prengui el relleu Noruega. Per altra banda, el 29 de juny, el ministeri d'Afers Exteriors rus va dir que prendrien represàlies contra Noruega per haver imposat sancions que bloquegen les mercaderies de Rússia destinades a Svalbard, un arxipèlag de l'Àrtic. Aquest territori pertany a Noruega, però, un tractat de 1920 dóna a Rússia el dret d'explotar els seus recursos naturals i molts dels assentaments d'allà estan poblats per russos. El principal problema a l'Àrtic és l'augment dràstic del canvi climàtic, que està enfonsant inexorablement el territori. Això fa que les rutes del mar polar siguin cada cop més senzilles de navegar, els recursos naturals siguin més accessibles i que les fronteres al nord siguin més vulnerables. Severomorsk, un port al mar de Barents dins del cercle polar àrtic és la base principal de la flota russa al territori, incloent-hi submarins d'abast nuclear. Putin ha construït almenys 475 llocs militars al llarg de la seva frontera nord en els últims sis anys. Com a resposta, l'OTAN ha dirigit la seva atenció cap al nord. Al març, Noruega va acollir l'exèrcit militar de l'aliança més gran en més de tres dècades i els Estats Units està considerant renovar les seves forces armades a Alaska. La cooperació científica occidental i russa s'ha trencat a causa de la guerra i les relacions empresarials s'han deteriorat. Rússia ha invertit 300.000 milions de dòlars per a obtenir petroli i gas a l'Àrtic, mentre que les empreses occidentals, com BP o Shell, s'han retirat del territori. Això ha obert la porta a la Xina que, malgrat no tenir cap territori a l'Àrtic, té un contracte de trenta anys amb Rússia per importar gas dels jaciments de Yamal, a l'Àrtic siberià, a través d'un gasoducte en comú.

Jack Detsch West Worries About Fraying Consensus Over Ukraine

En aquest article, Detsch comença situant la posició americana davant la guerra d'Ucraïna en el context de la NATO Summit a Madrid: l'ajuda americana i dels seus aliats continuarà present *whatever it takes*. No obstant això, la preocupació sobre fins a quin punt arribarà aquesta ajuda i de quina manera està desgastant el consens a nivell intern de l'aliança. Les tendències inflacionàries de l'economia a Europa estan impactant l'opinió pública pel suport a la guerra: val la pena arruïnar-se per una guerra? Comença a pensar certa gent. La decisió d'anul·lar el dret a l'avortament i la investigació del Congrés sobre el motí pro-Trump al Capitoli no només fa trontollar als Estats Units, sinó a tota l'aliança transatlàntica. Totes aquestes qüestions orbiten al voltant de la guerra, però també la condicionen. L'aspecte més fonamental és l'armament que Ucraïna rep: tot i que Zelensky insisteix que la guerra "podria acabar avui mateix" si el país rebés l'armament militar necessari, els Estats Units i Europa divergeixen en aquesta afirmació. De fet, Ucraïna demana més armament militar i més complexitat d'aquest, però el departament de defensa dels Estats Units no veu clar que l'exèrcit ucraïnès tingui la capacitat de fer-ne un ús correcte i adequat. Tot i totes les discordances existents que posen en perill el consens, Biden ha deixat clar que el seu suport cap a Ucraïna no canviarà.

Thomas Gibbons-Neff Russia Advances Behind Brutal Barrage, but Will Its Strategy Keep Working?

La recent captura russa de les ciutats de Sievirodonetsk i Lissitxansk és un pas important en la campanya de Putin per fer-se amb l'est d'Ucraïna i significa una victòria de l'estratègia basada en la superioritat militar. Tanmateix, aquest fet aixeca interrogants sobre quan de temps pot mantenir cada bàndol el conflicte i pagar els peatges en forma de costos materials, humans i sofriment, sense una aturada - permanent o no - que permeti recobrar forces. De moment, sembla que la tàctica escollida per Moscou passa per apostar per grans bombardejos d'artilleria, el que beneficia en les grans zones planes de l'est. Mentre que per la banda ucraïnesa, es vol posar l'objectiu en encastar als russos a una lluita urbana, tot i que les pròpies tropes ho veuen massa costós. Tot aquest debat s'emmarca en una queixa ucraïnesa de manca de suport d'armament i recursos, mentre que pressionen a Occident per a que s'impliqui més en la seva causa. Per la seva banda, després de la derrota de l'atac ràpid a Kíiv, l'objectiu rus es centra en la zona del Donbàs i es basa en fer els avanços amb grans línies de suport i bombardejos d'artilleria per assegurar posicions. Com la major part de conflictes bèl·lics, les dues parts estan acusant grans baixes, es calcula que més d'un centenar al dia, el que porta als ucraïnesos a comptar amb tropes menys entrenades i per la banda dels russos, a tirar de reforços de grups paramilitars privats, forces txetxenes i lluitadors del Donbàs. Malgrat els esforços d'arengar les tropes per part de Zelensky, l'estratègia de bombardejos constants està provocant seqüeles en la moral dels soldats i civils ucraïnesos, que es veuen sotmesos a un estrès i situació d'alerta constants. Aquesta por és real ja que en les poblacions recentment atacades hi ha hagut baixes civils i els russos estan alertant i donant senyals de que aquests atacs es repetiran. Així doncs, Ucraïna espera entrenament i més suport d'Occident, mentre que Rússia seguirà pressionant per assolir els seus objectius, tot això en un context de patiment i sofriment constant de la població.

Svetlana Alexievitch À propos d'une bataille perdue

La revista *Le Grand Continent* publica el discurs de l'escriptora bielorrussa Svetlana Alexievitch amb motiu de la concessió del Premi Nobel de Literatura 2015, on l'autora destaca que tres llars: la seva terra bielorrussa, la terra del seu pare on ha viscut tota la vida; Ucraïna, la terra de la seva mare on va néixer i la gran cultura russa, sense la qual afirma que no pot viure. Alexievitch reflexiona sobre què va passar quan l'imperi es va enfonsar. Abans, el món estava dividit en dos: hi havia els botxins i les víctimes (el Gulag), els germans i les germanes (la guerra). L'electorat és la tecnologia, el món modern. Abans, el seu univers encara estava dividit entre els qui havien estat condemnats als camps i els qui els hi havien enviat. Avui, es divideix en eslavòfils i occidentals, traïdors a la nació i patriotes. I també en els que poden comprar i els que no. Alexievitch afirma que s'ha perdut l'oportunitat que se'ls va donar als anys noranta. En resposta a la pregunta: "Què hem de ser, un país fort o un país digne on la vida és bona?" van triar la primera opció: un país fort. Han tornat al temps de la força. Els russos estan en guerra amb els ucraïnesos. Els seus germans. El seu pare és bielorrús i la seva mare ucraïnesa. Aquest és el cas de moltes

persones. El temps de l'esperança ha estat substituït pel temps de la por. El temps ha anat enrere. Vivim en una era de segona mà...

Vitaliy Dudin Ukraine's recovery must benefit the people. The West has other ideas

La Conferència de Recuperació d'Ucraïna, que reunirà a alts càrrecs ucraïnesos i occidentals a Suïssa, té com a objectiu reunir al govern i les empreses per discutir la inversió i les reformes necessàries per reconstruir el país després de la guerra amb Rússia. Tanmateix, no són els empresaris qui pitjor ho estan passant, sinó els obrers. Més del 80% de les morts en el lloc de treball han estat causades per l'exèrcit rus des del 24 de febrer i, segons dades oficials, cada dia mor una persona a la feina a Ucraïna. Els experts apunten que Ucraïna perdrà el 50% del seu PIB aquest any, el 30% dels llocs de treball s'han perdut i la taxa d'atur serà del 25%, rècord a Europa. Fins ara, els empresaris han tingut màniga ampla per fer front als reptes que ha suposat la invasió russa. Les agències estatals han afluixat la supervisió del mercat laboral i el parlament i el govern ucraïnès han intentat impulsar reformes laborals radicals que desproveeixin de drets als treballadors. En primer lloc, la guerra ha reduït els sous a una mitjana del 10%. Hi ha una percepció creixent que els efectes negatius de la crisi del mercat de treball estan sent molt més dura per a treballadors que per a empresaris. No tothom creu que això sigui just, més encara després de la resposta del parlament ucraïnès de revocar parts considerables de la legislació laboral per als empresaris. Aquests ara poden suspendre contractes de treball, en els quals els empleats no reben salari, però es consideren ocupats. Milers d'empleats d'empreses privades s'han mantingut a l'atur durant mesos sense una raó oficial. Aquesta situació ha donat peu a un paradís per als empresaris, que no donen feina de manera oficial. Des de la invasió, l'estat ha cancel·lat totes les inspeccions laborals i ja no controla els deutes salarials, un problema constant per a milers d'empleats d'empreses privades. A més, Ucraïna també s'enfronta a un repte demogràfic evident: és poc probable que els sis milions de persones, la majoria mares joves, tornin al seu país d'origen després de la guerra. A l'estranger, moltes s'han trobat amb salaris més alts on les lleis s'obeeixen i les llars d'infants són més assequibles. A més, quan es derogui la llei marcial, que impedeix que els homes menors de seixanta anys abandonin el país, Ucraïna podria enfrontar-se a nova ona d'emigració. El govern hauria d'animar als seus ciutadans a tornar-hi o no marxar a l'estranger a través de la reconstrucció d'infraestructures, el llançament de la producció industrial i la satisfacció de les necessitats humanes. No obstant això, és poc probable que la reconstrucció del país tingui en compte les opinions de la població i els seus interessos a llarg termini. L'estat vol centrar-se en el desenvolupament de microempreses com a forma de relançar l'economia o formar a persones en habilitats informàtiques. Tanmateix, sembla poc probable que les petites empreses estableixin cadenes de subministrament i trobin els seus consumidors. L'objectiu no hauria de ser el de reconstruir el capitalisme perifèric a través de reformes liberals, sinó introduir elements de l'economia social i solidària al país, com crear una base econòmica sostenible, un augment de la confiança del públic i assegurar l'ocupació.

Serhii Plokhy Putin's imperialist narrative 'is being crushed

A Ucraïna no només estan lluitant dos exèrcits, sinó dues narratives històriques. En la narrativa a la qual l'historiador ucraïnès Serhii Plokhy ha dedicat la seva carrera, Ucraïna té una història llarga i significativa com a nació i estat independent. L'altra, la versió manipulada proposada pel president Putin, nega a Ucraïna la seva identitat nacional. Ucraïna, segons aquest relat, sempre ha format part d'una Rússia més gran, des de l'antiga Rus de Kíev. Per citar Putin, ni tan sols és un estat i no té dret a existir. Hi ha una llarga tradició de Moscou que pretén sufocar el desenvolupament de la cultura ucraïnesa i de la seva identitat nacional, i és aquesta tradició del segle XIX a la qual es refereix Putin quan afirma que els russos i els ucraïnesos són un sol poble. Plokhy afirma que avui tenim una narrativa imperialista, escrita per Putin i el seu cercle íntim, però a Ucraïna, aquesta visió del món, i la interpretació històrica distorsionada que la sustenta, està sent derrotada. Per tant, considera que és Rússia la que més podria canviar com a resultat d'aquesta guerra. Quan els imperis s'esfondren, les velles potències imperials es reinventen, trobant una nova identitat com a estats-nació. I això encara no ha passat amb Rússia. L'any 1991 molts van creure que amb el final de la Unió Soviètica començaria una nova era. Per a molta gent, inclosos molts ucraïnesos, va ser així però no per al grup central al poder, per a Rússia, o almenys per a la seva elit. Plokhy conclou que potser el naixement d'una nova identitat per a Rússia, lliure de la ressaca de l'imperi, serà el resultat durador d'aquesta guerra.

Michael O'Hanlon Everyone's talking about the endgame in Ukraine. Here's how it might look

L'autor comença contextualitzant les terribles conseqüències de la guerra d'Ucraïna amb una intenció clara: veure com pot acabar i trobar-ne una sortida. No obstant això, esgrimeix que és la pròpia Ucraïna qui hauria de decidir el seu futur, no els Estats Units i els seus aliats. El primer escenari necessari per progressar hauria de ser un armistici, tot i que Rússia seguiria en control del territori conquerit. No obstant això, Rússia continuaria sota sancions, en principi sense espai d'enduriment cap a exportacions de gas natural rus. Així mateix, les observacions de pau internacional posteriors a l'armistici serien clau i necessàries. Evidentment, tot i que Ucraïna no estaria preparada per una cessió d'aquest tipus, l'autor creu que en qüestió de mesos canviaria de parer. Un cop instaurat l'armistici, els diàlegs i les negociacions per arribar a una millor solució tindrien lloc. Henry A. Kissinger, per exemple, tot i la controvèrsia generada, considerà que segurament Ucraïna hauria de cedir territori. L'autor de l'article recupera amb pinces la perspectiva de Kissinger per tal d'explorar algunes concessions que podrien portar a terme els bel·ligerants i com això ajudaria a trobar una possible solució. Per començar, la primera seria portar a terme un referèndum per determinar la sobirania sobre els territoris en disputa, després d'un període de refredament de diversos anys: Ucraïna o Rússia com a respostes. Aquest referèndum fugiria de la situació de Crimea. La segona proposta seria crear zones autònomes on tant Ucraïna com Rússia tinguessin sobirania, tal i com ha succeït als Balcans. Un tercer enfocament ajornaria certes situacions difícils i aspectes més sensibles, però fonamentals a tractar. Sota aquest acord, les dues parts acceptarien estar

en desacord amb la sobirania, de moment. L'autor conclou amb l'afirmació que la situació actual requereix un inici de la negociació per part del president Volodymyr Zelensky d'Ucraïna, amb la fi de plantejar totes aquestes direccions.

Ali Ahmadi Russia-Ukraine War: Implications for Asian Geoeconomics

La invasió russa d'Ucraïna ha provocat una sèrie de sancions per part dels països occidentals i que tindran importants repercussions, fins i tot en l'escenari improbable d'un final relativament ràpid dels combats. L'impacte sobre l'economia global i les cadenes de subministrament tant de la guerra com de l'escalada del règim de sancions ja ha estat important, però també tindrà conseqüències a llarg termini sobre la geoeconomia d'Àsia i el comerç Est-Oest. L'autor argumenta que hi ha tres tendències interrelacionades i provocades per la invasió russa d'Ucraïna i la successió sense precedents de les sancions occidentals imposades a Moscou, que estan redibuixant els mapes comercials a Àsia. Les dues primeres tendències estan estretament relacionades amb el fet que la guerra a Ucraïna i els embargaments econòmics associats han creat importants bloquejos pel que fa al Nou Pont Terrestre Eurasiàtic (*New Eurasian Land Bridge, NELB*). Mentre Beijing basa la seva Iniciativa de la Ruta (*Belt and Road Initiative, BRI*) en la mística de l'antiga Ruta de la Seda, la seva ruta terrestre principal als seus mercats objectiu a Europa occidental passa per la NELB, que transita per Àsia Central i Rússia fins arribar al continent europeu. Aquesta ruta és tan important que els funcionaris xinesos s'han preocupat en el passat per la dependència excessiva de Rússia per a les seves necessitats logístiques. La segona tendència, que també està estretament relacionada amb el bloqueig de la NELB, és l'augment de l'activitat logística d'altres països asiàtics, especialment d'Àsia Central i Àsia del Sud, per arribar als seus mercats a Occident a través de l'Iran. Durant les últimes setmanes, s'ha produït una ràfega d'activitats al voltant de l'expansió de l'accés comercial que involucra l'Iran i els països del seu entorn immediat. La tercera tendència, i potser la menys reconeguda, és l'estratègia d'obertura cap a l'Est de Rússia per mitigar els efectes de les sancions diversificant el seu comerç lluny de les economies occidentals que semblen cada cop més interessades a armar la interdependència. Tot i que la ruta de Rússia cap a la Xina o l'Àsia central és senzilla, la seva ruta terrestre cap a l'Índia, un soci comercial clau que s'ha negat a unir-se a la coalició de sancions occidentals, és molt més complicada. A l'Índia, envoltada per terra pels seus adversaris Pakistan i Xina, s'ha d'arribar per mar. Si bé el comerç entre l'Índia i Rússia es realitza majoritàriament per mar, viatjant pel canal de Suez, l'absència d'una ruta més directa pot convertir-se en una vulnerabilitat, sobretot en l'actual entorn polític. Això augmenta la importància del Corredor Internacional de Transport Nord-Sud (*International North-South Transport Corridor, INSTC*), que travessa el Caucas per connectar Rússia amb el port iranià de Bandar Abbas a l'estret d'Ormuz, des d'on es disposa d'una ruta marítima més curta cap a l'Índia. Això no només redueix dràsticament el temps de trànsit de les mercaderies que transiten entre l'Índia i Rússia, sinó que també evita rutes marítimes que poden ser sotmeses a bloquejos polítics.

Joe Webster Beijing is trying to weaken sanctions on Russia

L'opinió pública a la Xina està duent a terme una campanya per part dels mitjans estatals per emfatitzar les dificultats econòmiques a Occident (afirmen que els Estats Units ja es troba en una recessió econòmica), pressionar als líders occidentals perquè alleugin les sancions a Rússia i resoldre indirectament el conflicte favorablement per a Vladímir Putin. El suport de Xi Jinping a Rússia no és cap novetat: Pequín va acusar Washington i Brussel·les de mentir sobre els perills d'una invasió, va amplificar la desinformació per part del Kremlin i va donar suport a Putin en diferents votacions a l'ONU. Xina es esperançadora amb l'estabilització de l'exèrcit rus durant aquest mes i mig i confien en una victòria de Putin. A més a més, amb els casos de la variant de la Covid-19 d'Omicron estables i l'arribada de la nova vacuna nacional ARNm, Pequín pot treure's de sobre un dels seus bloquejos més importants econòmicament i donar suport a Rússia. L'OTAN va declarar que "les polítiques coercitives de la República Popular Xinesa desafien els seus interessos, seguretat i valors" i que l'aliança xinesa-russa intenta socavar l'ordre internacional basat en regles. Tanmateix, el conseller de Seguretat Nacional dels Estats Units, Jake Sullivan, va apuntar que la màxima prioritat amb la Xina és que "no doni suport militar a Rússia mitjançant el subministrament d'equips", mentre que la segona prioritat és que "no es dediqui a socavar o evadir sistemàticament les sancions dels Estats Units". Sullivan afirma que, fins ara, la Xina no ha actuat en contra d'aquests dos principis bàsics. Per altra banda, Pequín es prepara per oferir subvencions a les refineries en cas que els seus preus de referència del cru puguin per sobre dels 130 dòlars el barril. Com a conclusió, la Xina sembla estar preparant-se per a més turbulències del mercat del petroli a conseqüència de la invasió a Ucraïna.

Bárbara Reis Para complicar: sanções contra a Rússia beneficiam a Rússia

Fa poques setmanes es van donar a conèixer les dades referents als ingressos mundials derivats del petroli: Rússia exporta menys a causa de les sancions, però els seus ingressos augmenten perquè el preu del petroli continua pujant. Les dades són de l'Agència Internacional de l'Energia. Així doncs, amb els preus del cru més alts, s'estima que els ingressos d'exportació de petroli rus van augmentar en 1.700 milions de dòlars al maig i ara se situen en els 20 mil milions. L'agència afegeix que, malgrat les sancions, la Unió Europea segueix sent la principal destinació de les exportacions russes: el 43% dels "fluxos russos" van cap a la UE. L'autora afirma que això no és cap sorpresa i que ja se sabia que seria impossible tallar la dependència del petroli rus d'un dia per l'altre i que els mateixos països que han imposat sancions a Rússia seguirien comprant petroli a Rússia. Només a la UE, hi ha quatre països que depenen en més del 60% del petroli rus: Eslovàquia, Lituània, Polònia i Finlàndia. Just per sota, en el vuitè lloc del rànquing dels més dependents, hi ha Alemanya, que compra a Rússia el 30% del petroli i derivats que necessita. Pel que fa al gas, la dependència és encara més gran: tres membres de la UE depenen al 100% del gas rus i tres entre el 95% i el 99%. Alemanya depèn el 49%, Itàlia el 47%, els Països Baixos el 27% i França el 20%. S'entén ara per què no hi ha hagut sancions sobre el gas: Europa

s'hauria aturat. Un altre dels motius que expliquen la ineficàcia de les sancions és el fet que els països castigats sempre acaben trobant nous consumidors. Ara el patró es repeteix: al maig, les importacions xineses de petroli i combustible russos van augmentar gairebé un quart de milió de barrils al dia i, per primera vegada, van arribar als dos milions al dia. En darrer terme, els criteris palpables dificulten la lectura d'aquesta guerra. Exposen els límits i les debilitats d'Occident i també evidència: no hi ha cap líder al món que cregui que el règim rus i els seus oligarques canviaran per culpa de les sancions.

Phillips Payson O'Brien Russia's Invasion of Ukraine Changes What We Know About State Power

En aquest article, O'Brien explora i reexamina les teories tradicionals de relacions internacionals que situen a Rússia com un *Great Power*. L'article esgrimeix que el cas específic de la guerra Rússia-Ucraïna està qüestionant i situant en un altre pla molts dels embolics retòrics que dominaven el debat acadèmic sobre què significa ser un *Great Power* i què construeix un bon lideratge polític. Aquesta dicotomia de *Great Power-Small Power* va ser acceptada de manera consensuada pràcticament en tot el debat, concretament entre un grup d'acadèmics de l'escola realista. Un exemple clar del realisme a les relacions internacionals és Henry A. Kissinger. Kissinger va fer estimacions controvertials sobre tenir en compte a Rússia com un *Great Power* i, per tant, comprendre el seu interès per Ucraïna. Subscrit per Mearsheimer i Walt, la idea realista es va basar en entendre la figura de Putin com un gran estratega d'idees clares, mentre que Ucraïna era la potència dèbil. La idea subjacent, dominada per un determinisme clar, era que els *Great Powers* sempre acaben guanyant. No obstant això, l'autor esgrimeix que, contràriament a aquesta doctrina, en cap moment Rússia ha sigut un *Great Power* en la guerra. Després de tots els mesos, amb només el 20% del territori ucraïnès conquerit, amb un alt nombre de baixes militars i amb tota una estratègia que s'ha esfumat, l'autor considera fonamental reconsiderar què és un *Great Power*. Concretament, l'armament militar -el qual ha estat sempre la primera categoria per classificar el poder d'un Estat- podria tenir igual d'importància que el poder econòmic, polític o social. En aquest cas, sent la 10ena economia del món i compartint posició amb Brasil, Rússia no seria un *Great Power*; de fet, l'economia russa és altament improductiva. Si a més a més hi tenim en compte la tecnologia i la innovació, Rússia no arribaria ni al top 50. Finalment, amb un lideratge dictatorial i en decadència, Rússia tampoc podria ser considerada un *Great Power*. Per aquestes raons, O'Brien obre la porta a reconsiderar els criteris per determinar el poder d'un Estat en la seva conclusió.

Catalonia, Spain, Europe

Nicoletta Pirozzi EU foreign and security policy: flexibility and leadership

En aquest article l'autora argumenta que per mitigar el disfuncionament de la seva política exterior, la UE ha de posar fi al requisit d'unanimitat. En efecte, la guerra d'Ucraïna torna a mostrar els límits del funcionament de la política exterior, de seguretat i de defensa de la

Unió Europea. A la vegada, les dificultats per aprovar el sisè paquet de sancions contra Rússia —i en particular les relacionades amb la importació del seu petroli— demostren les disfuncions d'una UE que conserva una forta empremta intergovernamental, dominada per la lògica del consens i, per tant, pels executius nacionals i les seves prioritats. En el passat, aquestes disfuncions ja van paraitzar la UE en crisis i conflictes com els de Líbia, el Sahel i l'Orient Mitjà. Avui sembla evident que si la Unió vol sobreviure en un entorn caracteritzat per un major dinamisme geopolític, tant per part dels seus rivals estratègics com dels seus socis, ha de posar en marxa les reformes que el puguin dotar d'un sistema de govern eficaç, per a la política exterior i de seguretat. Un primer element es refereix a mecanismes de funcionament més flexibles. Un cert grau de diferenciació sempre ha format part de la integració europea, des de la zona euro fins a l'espai Schengen passant per la defensa. Els models basats en la integració i la cooperació flexible també s'han d'aplicar a les àrees de política exterior i de seguretat, com a antídoto contra l'amenaça de fragmentació i fins i tot de desintegració. En els tractats ja hi ha mecanismes, com l'abstenció constructiva i la cooperació reforçada, però amb prou feines s'han utilitzat, amb la notable i recent excepció de la Cooperació Estructurada Permanent (PESCO) en defensa. Un segon element es refereix a la reforma de les normes de decisió i, en particular, a la unanimitat, que massa sovint ha comportat inacció. En el passat, la superació de la unanimitat ha permès desbloquejar llargs períodes de bloqueig institucional, com en el cas del mercat interior dels anys vuitanta. De la mateixa manera, la introducció del vot per majoria qualificada podria ser molt beneficiosa per a la política exterior. Augmentaria la capacitat d'actuació de la UE, no només perquè caldria més d'un estat membre per bloquejar una decisió, sinó també perquè els estats membres que es troben en minoria es veurien estimulats a intensificar els esforços de negociació, construir aliances i ajudar a arribar a un acord. Finalment, l'autora afirma que cal introduir mesures específiques en el sector de la defensa. En els darrers anys, la unió ha donat un impuls polític molt necessari a la cooperació europea en aquest àmbit, però ha arribat el moment de produir resultats tangibles, sobretot per no perdre impuls. Cal doncs una visió sistèmica que proporcioni un marc global coherent entre totes les iniciatives, de manera que es reforcin, no es superposin ni es dupliquin, i que respecti un equilibri adequat entre la dimensió intergovernamental i la de la UE. Aquesta visió ha de ser recolzada per una revisió de l'arquitectura institucional global.

Carolyne de Gruyter L'Europe que les Habsbourg et l'Union ont en partage

En el seu darrer llibre, *Beter wordt het niet ; een reis door de Europese Unie en het Habsburgse Rijk* (De Geus, 2021), la periodista Caroline de Gruyter intenta pensar l'Europa actual a través d'un paral·lelisme sorprenent: i si la Unió Europea tingués coses a aprendre de l'Imperi dels Habsburg? En tots dos casos, la maledicció d'Europa és també la seva benedicció: un semi-acabament perpetu. Aquesta debilitat existencial, compartida avui per la Unió Europea, va obligar els governants dels Habsburg a un nombre increïble d'equilibris en l'exercici del poder. Des de la seva fundació als anys 50, la Unió Europea s'ha transformat, després d'una llarga sèrie de canvis, piruetes polítiques, crisis i cops de sort, en una potència relativament significativa. Com l'Imperi dels Habsburg, és

militarment dèbil, evita les guerres i deriva el seu dret a existir del valor afegit que aporta als estats membres, la qual cosa l'obliga a redefinir-se constantment. També com els Habsburg, Europa no es pot permetre el luxe de discutir amb tothom. Necessita aliances per no ser atacada alhora des de totes bandes. Cal seguir parlant amb uns quants dictadors i autòcrates, gradi o no. En resum: embrutar-se les mans fins a cert punt, com quan es va signar un acord sobre els refugiats amb Turquia. La Unió Europea és la campiona del món en disputes. No obstant això, ha sobreviscut a totes les crisis dels darrers anys: la crisi financera, la crisi de l'euro, el Brexit, la crisi dels refugiats. Per què ? La resposta és senzilla: els caps de govern que prenen totes les decisions a Brussel·les, volien que sobrevisqués. Van fer aquesta elecció. Va despertar molt descontentament, però això també va ser apreciat per molts ciutadans de la Unió. La UE està guanyant popularitat a molts països, la qual cosa no vol dir que la gent estigui satisfeta amb ella, on tantes coses estan malament, sinó que cada cop està més satisfeta d'estar-hi. En un entorn tranquil, envoltat només de veïns amics, Europa podria haver-se ensorrat fàcilment. Però, com l'imperi dels Habsburg d'antic, està envoltada de països que l'amenacen. Aquests poderosos rivals utilitzen els aranzels duaners, les dades informàtiques, la perforació de gas o els refugiats com a tantes armes. És aquesta pressió externa que obliga Europa a reinventar-se per quarta vegada. Ara, com a poder geopolític.

Adam Ramsay Denying Scotland a referendum would prove that Britain really is broken

Fa dues setmanes, Nicola Sturgeon, primera ministra d'Escòcia, va anunciar que el seu govern celebrarà un referèndum independentista l'any vinent, amb el permís o sense del Regne Unit. Molts creuen que és impossible, ja que Westminster és l'únic que pot concedir aquest dret i que Boris Johnson té clar que no votarà a favor. Aquesta disputa haurà de resoldre's als tribunals. A Gran Bretanya, la sobirania recau en la monarquia des de fa segles, per un ordre diví. Tanmateix, a Escòcia, aquesta sobirania recau en el poble. Al Claim of Right Act de 1689, Escòcia limitava el poder de la corona escocesa sobre el seu parlament i es feia ressò d'una tradició celta mil·lenària per la qual els reis i els caps no eren nomenats per Déu, sinó per i entre un consell d'homes poderosos. Malgrat que aquestes tradicions històriques no equivalen a la democràcia, si és cert que deixen una empremta cultural important. Quan els membres del parlament escocès juren després de cada elecció, estan obligats a jurar també lleialtat a la reina. No obstant això, des de la creació del parlament escocès, ha sorgit una tradició per la qual molts també declaren que la sobirania recau en el poble. La mateixa Nicola Sturgeon va fer-ho així a les eleccions del 2021. A Edimburg, l'any 1989, 58 dels llavors 72 diputats d'Escòcia - incloent Gordon Brown, Alistair Darling i Menzies Campbell, van reunir-se amb els sindicats, l'església i altres líders de la societat civil per signar la reivindicació del dret, declarant que reconeixien el dret sobirà del poble escocès a determinar la forma de govern més adequada a les seves necessitats. És per això que, negant un segon referèndum a Escòcia, Westminster demostra que encara està arrelat en tradicions històriques de fanatismes religiosos i de drets monàrquics divins.

Simon Jenkins The United Kingdom is broken. It's time for a new British federation

El 2007, els nacionalistes escocesos van prendre el poder a Edimburg i mai més no l'han perdut. Tot i que la popularitat de la independència entre els escocesos ha anat fluctuant, els votants menors de 50 anys estan aclaparadorament a favor. Mentrestant, a Irlanda del Nord, el caos del Brexit ha alimentat l'expectativa d'un referèndum d'unió amb el sud a mitjà termini. Fins i tot a Gal·les, el partit nacionalista Plaid Cymru ha adquirit un nou vigor, i el suport a un País de Gal·les independent ja compta entre una quarta part i un terç dels votants. La resposta d'Anglaterra a aquest esclat de dissensió ha estat la inèrcia. A tota Europa, la construcció nacional ha estat durant molt de temps un art complicat. De manera violenta a Iugoslàvia i Ucraïna, i de manera relativament pacífica a Espanya i Itàlia, els governs centrals han lluitat sense parar per mantenir la lleialtat dels pobles que els componen. Com ha demostrat la historiadora política Linda Colley, això ha requerit respecte per la identitat i l'enginy en trobar fórmules d'autonomia. Els Länder alemanys gaudeixen d'una autonomia considerable i els bascos i catalans d'Espanya gaudeixen de graus de sobirania econòmica, fiscal i judicial importants. Al Regne Unit, en canvi, el primer ministre ha qualificat de "desastre" la descentralització a Escòcia. Després del Brexit, Johnson va insistir que tots els poders i subvencions de la UE fossin retornats no als governs descentralitzats sinó a Londres. Mentrestant, només un de cada cinc votants a Anglaterra afirma que li importa si Escòcia s'independitza. En aquest context Jenkins argumenta que un Regne Unit federat d'Anglaterra, Escòcia i Gal·les es beneficiaria molt de la seva diversitat.

Amanda Coakley EU Enlargement Is Broken in the Balkans

Hores després que la Unió Europea prengués la decisió històrica d'atorgar l'estatus de candidat a Ucraïna i Moldàvia, els legisladors búlgars van enviar un missatge que indica que el camí serà probablement llarg i sinuós. A finals de juny, el parlament de Bulgària va votar a favor d'aixecar el seu veto de dos anys a les negociacions d'adhesió de la veïna Macedònia del Nord després d'arribar a un acord sobre els termes per a l'adhesió del país. Macedònia del Nord és candidata a ser membre de la UE des del 2005, però el seu procés d'adhesió s'ha vist obstaculitzat contínuament. Entre les objeccions més virulentes hi ha el veto de Grècia sobre el nom del país, que es va canviar de Macedònia a la República de Macedònia del Nord el 2019. Poc després, Bulgària va introduir un veto el 2020 a causa d'una altra disputa de llarga durada sobre la història i la llengua. La votació al parlament búlgar és una llum verda condicionada. Entre la llista de demandes hi ha una crida a Macedònia del Nord perquè reconegui la minoria búlgara del país en el preàmbul de la seva constitució. També hi ha un requisit que res del procés d'adhesió de Macedònia del Nord a la UE no es pugui interpretar com un reconeixement per part de Bulgària de l'existència d'una llengua macedònia, que molts búlgars rebutgen com a llengua separada. Les relacions entre els líders dels Balcans Occidentals i la UE també s'han vist sacsejades pel primer ministre albanès, Edi Rama, que va acusar la UE de defensar un esperit distorsionat de l'ampliació, afirmant que ha passat d'una visió compartida de tota una comunitat al

secrest d'estats membres individuals. Rama va advertir Ucraïna i Moldàvia sobre les seves expectatives de pertinença a la UE. En efecte, Macedònia del Nord és candidata des de fa 17 anys i Albània des de fa vuit.

The Economist The war is forcing Russia's Balkan friends to recalibrate

La guerra a Ucraïna està tenint repercussions importants als Balcans, on per exemple els líders serbis generalment prorussos, han hagut d'ajustar el seu discurs i fer equilibris entre les diferents part implicades. Les tropes sèrbies són entrenades pels Estats Units i fan exercicis tant amb l'OTAN com amb Rússia. Sèrbia depèn totalment del gas rus, però té moltes més relacions comercials amb Alemanya i la Xina. Resistint a la pressió occidental, Sèrbia s'ha negat a imposar cap sanció a Rússia; però a l'abril es va saber que l'equipament militar occidental destinat a Ucraïna transitava pel seu territori. A les Nacions Unides Sèrbia s'alinea amb els països occidentals en els vots de condemna a Rússia, però al mes de maig Sèrbia va signar un acord de tres anys amb Moscou per aconseguir gas més barat. A la vegada, durant anys, els mitjans de comunicació serbis, que majoritàriament donen suport al govern, han difós propaganda russa sense filtres i això no ha canviat des de l'inici de la guerra. Paral·lelament, Rússia ha treballat durant anys per aprofundir els vincles amb els serbis ortodoxos de la regió, molts dels quals se senten propers a Rússia per raons històriques. L'amargor pel bombardeig de l'OTAN el 1999 també té un paper important. No hi ha proves que les polítiques russes als Balcans hagin canviat, però els polítics de la regió estan adaptant les seves polítiques per ajustar-se a les realitats canviants. L'any passat, Milorad Dodik, el líder dels serbis a Bòsnia, va iniciar procediments per recuperar els poders que la seva entitat havia cedit a l'estat bosnià. Això va provocar la pitjor crisi al país des del final de la guerra l'any 1995. El 6 de juny aquests plans van quedar suspesos durant sis mesos. A Montenegro també el paisatge ha canviat. A l'abril es va formar un nou govern, sense suport dels partits considerats com a prorussos.

Peter Dlhopolec Slovakia Takes Over a Divided V4 after Hungary's Troubled Presidency

El Grup de Visegrad (V4), que en el passat s'havia unit al voltant de grans objectius polítics, ha quedat dividit per la invasió d'Ucraïna i Eslovàquia vol tornar a destacar els objectius compartits del grup durant la seva presidència. Els quatre països del bloc -Polònia, Hongria, República Txeca i Eslovàquia- mai no van desenvolupar una política exterior comuna en els 31 anys d'existència del bloc, que va sorgir el 1991 per ajudar a facilitar l'adhesió de la regió a l'OTAN i a la UE. En canvi, sobretot a nivell de la UE, ha intentat coordinar les seves posicions en diferents assumptes relacionats amb la UE. No obstant això, el ministre d'Afers Exteriors eslovac considera que Hongria, que ostentava la presidència del grup fins ara, sovint va donar la impressió que existia una política exterior comuna. Però ara Hongria s'està aïllant cada cop més a la UE pel seu govern autocràtic i la seva política anti-UE impulsada pel partit Fidesz, així com per l'estreta relació d'Orbán amb el president Vladimir Putin. La guerra també ha convertit Hongria en un paria dins del V4.

Abans de la invasió, podia comptar amb el suport de Polònia en les seves diferents batalles amb Brussel·les. De fet, la Comissió Europea continua preocupada per l'estat de l'estat de dret i la democràcia en ambdós països. El 2020, Polònia i Hongria fins i tot van intentar bloquejar el pressupost de la UE perquè vinculava el desemborsament de fons amb l'adhesió a l'estat de dret. Eslovàquia i el seu govern proeuropeu, liderat per Eduard Heger, s'han compromès a adoptar durant la seva presidència un enfocament pragmàtic i a retornar el V4 a les arrels de la seva cooperació basada en el respecte a la democràcia i el compromís amb la integració europea. Això també inclourà el suport a Ucraïna i Moldàvia, als quals se'ls ha concedit l'estatus de candidat a la UE, Geòrgia i els Balcans occidentals que estan en camí cap a la UE, per exemple a través de l'únic organisme institucionalitzat del grup, el Fons Internacional de Visegrad.

Democracy, diversity and culture

Editorial CTXT Melilla: una matanza “bien resuelta”

Tal i com explica l'article, la trentena de morts i multitud de ferits a la tanca que separa Nador i Melilla han horroritzat a l'opinió pública. ONG i activistes estan fent ressò de la tremendament injusta situació per tal d'exigir responsabilitats al respecte. No obstant això, segons les últimes declaracions del president Sánchez, això no està sobre la taula; de fet, en cap moment es fa referència a les víctimes. Durant la intervenció, el president espanyol elogia l'actuació de la policia marroquí en una “operació ben resolta”. La deshumanització, repressió i mort de tantes persones que busquen una vida millor a Europa fa que aquestes declaracions indignin. Tal i com apunta l'autor, la cruesa de les imatges recorden a l'autor a un *lager* nazi. No obstant això, per entendre aquestes declaracions, cal recordar l'erosió de les relacions amb Algèria i traïció al poble sahrauí per tal d'aconterar al Marroc per part d'Espanya. Tal i com diu l'article en la seva opinió frontal, el Govern més progressista de la Història ha abandonat al poble sahrauí a canvi de que el Marroc acabi amb la vida de migrants. L'autor esgrimeix que vides i principis han estat sacrificats amb una sola decisió, i només a través d'enderrocar la tanca es podrà avançar. Aquesta va crear amb el govern d'Aznar i ha tingut el beneplàcit de cada Govern. Si no acceptem que els subsaharians també són ucraïnesos, si no normalitzem la gestió de fronteres tal i com diu l'article, mai matarem prou per impedir que persones humanes creuin les fronteres. Les polítiques migratòries espanyoles, pactades amb Europa, formen part del que l'autor conclou com “un genocidi estructural”.

Amitav Acharya Hierarchies of Weakness. The Social Divisions That Hold Countries Back

Des que Joe Biden va convertir-se en president dels Estats Units, l'ordre internacional ha semblat definit per un ressorgiment del conflicte entre grans potències: La Xina i els Estats Units i Washington i l'OTAN contra Rússia. Els analistes suggereixen que, davant d'aquestes circumstàncies, els tipus de poder més importants són el militar i l'econòmic. Tanmateix, s'obliden en com aquests dos poders depenen de l'estabilitat social dins de les

mateixes fronteres. Donald Trump va aprofitar les tensions creixents als Estats Units per augmentar les divisions de classe, raça, gènere i religió amb finalitats polítiques. A més a més, va evitar aliances multilaterals, va retirar-se d'acords internacionals i va establir relacions amb autòcrates com el príncep hereu saudita i Vladímir Putin. El resultat d'aquestes accions és que molts aliats nord-americans tenen molta menys confiança en el país perquè mantingui l'ordre internacional liberal. Però no és l'únic país que s'enfronta a una profunda polarització social. L'augment de la desigualtat d'ingressos ha frenat el creixement econòmic i la mobilitat social des de la Gran Recessió del 2008 no tan sols a Itàlia, Regne Unit o els Estats Units, sinó també a Finlàndia, Noruega o Suècia, països coneguts per la seva distribució més equitativa de la riquesa. Els delictes d'odi antisemites han augmentat dràsticament a escala mundial arrel de la pandèmia de la Covid-19 i la Xina i l'Índia també han experimentat una creixent desigualtat d'ingressos. A mesura que els governs occidentals se centren en conflictes internacionals, la competència estratègica i les interrupcions de l'economia global, les divisions socials que minven la unitat i la força dels països suposen una amenaça encara més gran per a l'estabilitat mundial. L'accés desigual a les noves tecnologies i a l'educació, juntament amb la desregulació econòmica i les retallades a les prestacions socials, ha provocat una creixent divisió entre classes entre els que estan al capdamunt i els que estan més avall. El moviment racial del Black Lives Matter o la discriminació de persones per la seva casta a l'Índia o al Nepal en són alguns exemples d'aquestes divisions racials. Les disparitats de gènere i les persecucions religioses també són àmpliament freqüents. El Banc Mundial estima que uns 2.400 milions de dones en edat de treballar a tot el món encara no tenen plens drets econòmics, a 95 països les dones no tenen garantia d'igualtat salarial i a 76 països es restringeixen els drets de propietat de les dones. Pel que fa als atacs discriminatoris per religió, han augmentat respecte a altres anys. Alguns exemples són els atacs contra cristians i musulmans a l'Índia o la persecució de minories musulmanes a la Xina. És important que els països aprenguin que crear unes condicions de joc més equitatives entre els grups socials pot mobilitzar millor el seu poder interior i promoure la seva capacitat col·lectiva per millorar l'estabilitat i la pau en el món en conjunt.

Shannon K. O'Neil The Myth of the Global. Why Regional Ties Win the Day

O'Neil comença l'article qüestionant un consens sovint inalterable en el debat acadèmic actual: el món cada cop està més globalitzat. Els números fan ressò d'aquesta realitat: primerament, el comerç internacional representa avui un dia un total 20 bilions de dòlars, res a veure amb les xifres de 1980, per exemple. En segon lloc, els moviments de capital, xifren 4 mil milions l'any, també. I les persones viatgem i creuem fronteres més que mai. Per tant, d'entrada, l'afirmació inicial no sembla desencaminada. No obstant això, és potser enganyós afirmar que aquest flux de béns i serveis i persones es produeix sempre a escala global i no regional, que és el que realment passa. Quan les empreses, per exemple, van a l'estranger, no van a qualsevol lloc. La majoria de les vegades, les distàncies són més properes al país d'origen. La globalització, tal i com esgrimeix O'Neil, és un "mite". Un estudi de la companyia logística DHL i la NYU Stern School of Business ho sustenta. Si comparem un parell de països similars en proximitat respecte un altre parell que no

presenta proximitat, els primers països tendiran a augmentar el comerç entre ells. Fins i tot, a triplicar-lo. És per això que les cadenes de subministrament generalment no són globals, sinó regionals. Els fluxos internacionals de capital també presenten aquesta tendència: de mitjana no superen la distància entre Tòquio i Singapur. Més de la meitat dels fluxos internacionals es produeixen dins de tres centres regionals principals: Àsia, Europa i Amèrica del Nord. La principal raó per la qual la lògica regional superposa la global és senzilla: la geografia importa, ja que determina de forma fonamental els costos econòmics, que encara són substancials, a més dels costos addicionals de connectar dos espais i horaris diferents. Tant les normes jurídiques, els contextos culturals, com els acords de lliure comerç també segueixen una lògica regional. Tot i que el Brexit i el creixent euroescèpticisme populista poden fer que la UE sembli fràgil, el continent europeu és, de fet, la regió més integrada del món. Àsia tampoc es queda enrere. A més, durant la pandèmia de la COVID-19, els tancaments de fronteres i l'augment dels costos de transport han fet que les empreses considerin apropar la producció a casa. Tot i que Amèrica és l'últim *hub* en integració, una economia nord-americana més competitiva és possible si aquesta aposta per la regionalització. Es podrien ampliar tres dècades de lliure comerç, així com solidificar cadenes de subministrament en sectors estratègics. No obstant això, un canvi de regionalització també requerirà un canvi de mentalitat. Caldrà reconèixer que el mercat intern americà necessita l'economia global, sobretot per potenciar la classe mitjana i treballadora dels Estats Units.

Nandini Archer & Darcey Edkins After Roe v Wade, is Northern Ireland the next anti-abortion frontier?

La revocació del dret constitucional a avortar als EUA pot tenir conseqüències nefastes per als drets reproductius de les dones arreu del món. Així ho fan notar els grups en defensa de l'avortament a Irlanda del Nord, que veuen pocs avenços en el desplegament de polítiques públiques que garanteixin el dret des d'ençà a l'octubre de 2019 quan es va despenalitzar l'avortament. A més, cal destacar que els col·lectius anti-avortament estan augmentant les seves activitats i veuen la derogació de Roe v Wade com un al·licient per a reivindicar les seves consignes també a Irlanda del Nord i poder revertir la despenalització. La situació per a aconseguir un avortament a Irlanda del Nord és complicada ja que l'atenció és limitada, el marc legal força incert i les clíniques que proveeixen el servei es veuen col·lapsades. Malgrat que el nombre d'avortaments hagi augmentat i les xifres volten les 3.000 pràctiques entre març del 2020 i gener del 2022, moltes dones han hagut de recórrer a centres d'altres parts de Gran Bretanya per a sotmetre's a una interrupció de l'embaràs. Nogensmenys, la posició política en termes de l'avortament està molt polaritzada. Els partits unionistes són anti-avortistes mentre que els nacionalistes defensen el dret. Cal matisar que el ministre de sanitat (UUP) manté postures anti-avortistes i així ho ha manifestat en nombroses votacions i mostrant-se contrari a desplegar serveis que executin interrupcions de l'embaràs. A banda de la política oficial, és necessari destacar el paper que hi juguen certes fundacions cristianes de dretes. Aquestes organitzacions estan desplegant clíniques anomenades "centres d'embaràs en crisi" on atenen a dones per a convèncer-les de que segueixin amb el seu embaràs i les persuadeixen per a no aturar-lo. El problema és que moltes dones que hi acudeixen ho fan pensant que les assessoraran amb

un avortament, però s'han detectat inclús casos d'amenaçes en cas que ho facin. Moltes d'aquestes organitzacions ja estan desplegades a Estats Units i ara estan desembarcant a l'illa. Malgrat l'àrdua situació que travessa el moviment avortista, les últimes enquestes d'opinió semblen indicar un gir de la societat nordirlandesa cap a l'acceptació de l'avortament, assenyalant d'adequada la decisió de despenalitzar-lo. A més, les futures generacions també miren cap aquesta postura, el que fa pensar que el dret a l'avortament podrà mantenir-se.

Economy, welfare and equality

Torsten Müller & Thorsten Schulten Minimum-wages directive—history in the making

El passat 16 de juny, els ministres d'Ocupació i Afers Socials de la Unió Europea (coneguts per les sigles EPSCO) van ratificar la legislació de la Comissió Europea, el Parlament Europeu i el Consell de la Unió Europea de garantir uns salaris mínims adequats i reforçar la negociació col·lectiva. Només Dinamarca i Suècia van votar en contra, mentre que Hongria va abstenir-se. Els objectius d'aquesta legislació són els de garantir uns salaris mínims adequats que permetin un nivell de vida digne, lluitar contra la pobresa laboral i reduir la desigualtat salarial. Segons la directiva, els estats són responsables de decidir sobre el pes que atorguen a aquest salari mínim segons els criteris del poder adquisitiu, el cost de la vida, el nivell general de salaris i la seva distribució i la taxa de creixement dels salaris i els nivells i tendències de productivitat nacional a llarg termini. Alemanya va anticipar-se a aquesta proposta quan van prendre la decisió d'augmentar el salari mínim legal a 12 euros l'octubre d'aquest any. Irlanda va anunciar recentment que el salari mínim legal vigent s'eliminarà gradualment el 2026 i se substituiria per un nou més digne, que s'establiria en el 60% de la mitjana. A Bèlgica, el ministre d'Economia i Treball ha reconegut que el salari mínim no compleix la normativa europea i als Països Baixos la federació sindical FNV ha demanat un augment del salari mínim a 14 euros. Segons la comissió, aquest augment de salari seria beneficiós per a uns 25 milions de treballadors i seria especialment important en temps d'alta inflació. A més a més, com que les dones tradicionalment reben els salaris mínims, es reduiria la bretxa salarial de gènere. Actualment, només sis països compleixen amb el lílindar del 80% de cobertura de negociació col·lectiva (Itàlia, França, Àustria, Bèlgica, Finlàndia, Suècia, Dinamarca i Espanya). Aquesta nova legislació suposa un canvi de paradigma en la visió de les institucions europees sobre els salaris i la negociació col·lectiva en comparació amb les polítiques seguides durant la recessió del 2008. Tot just fa deu anys, la Direcció General d'Afers Econòmics i Financers va recomanar una disminució dels salaris mínims legals i de la cobertura de la negociació col·lectiva i una reducció global del poder de fixació salarial dels sindicats com a reformes favorables per a l'ocupació. Ara ja no es veuen com una part del problema, sinó com una part de la solució.

Johanna Treeck The ECB is now a prisoner of war

Els riscos d'una nova euro crisi estan creixent i és l'últim problema al que es vol afrontar Europa després de l'agressió russa. El BCE ja ha pres certes mesures per a mitigar els riscos, però ja hi ha veus que creuen que algunes economies de l'eurozona no podran solucionar els problemes sense transferències de membres més potents. Així doncs, ha anunciat que comprarà bons als països amb més necessitat i pujarà els tipus d'interès, per assegurar que els deutes dels estats s'estabilitzin. A més, s'ha fet una crida als països membres a mantenir una política fiscal coordinada i moderada, per intentar frenar la inflació a la que es veu sotmesa el continent. Una presa de decisió que s'ha fet és la de reinvertir els beneficis dels bons comprats durant la pandèmia als estats amb més dificultats. De la nova política que s'aplicarà encara se'n sap poc, però sembla que anirà en línia amb la que es va desenvolupar durant el període de la darrera gran crisi financera. Un pla d'Operacions Monetàries sense Restriccions sembla que serà el mètode escollit, però per aplicar-lo és necessari un Mecanisme d'Estabilitat Europeu, malgrat els estigmes que acompanya. És per això que el BCE està sent conservador a l'hora de dictar el que s'aplicarà per a no alarmar a certs estats membres i poder tenir el màxim de consens. Tanmateix, es vol fer constància de que els plans de solidaritat fins ara engegats han donat bons resultats per aturar els xocs exteriors i es posa com exemple els fons *Next Generation*, una iniciativa de la UE; s'apunta que el pla que s'apliqui hauria d'anar amb consonància. No obstant això, també hi ha crítics que indiquen que una nova intervenció podria donar bons resultats a curt termini, però no solucionar els problemes estructurals, i que es pot crear una dependència total dels països davant del BCE, el que no seria bo per a l'economia de la UE. Així doncs, Treeck matisa que el fons de la qüestió està en que els països han de solucionar els seus problemes de solvència, però que molts no ho podran fer sense l'ajuda del BCE que ara més que mai ha de treballar amb sintonia de les institucions i plans de la UE.

Heather Grabbe A circular economy to break the cycle of crisis

Grabbe comença l'article afirmant que la passada cimera del G7 va mostrar els perills de pensar a curt termini. Mentre els líders dels països més rics del món van produir solucions ràpides, compromisos inconnexes i missatges contradictoris, diverses parts del món van assolir les seves temperatures més altes, així com severes inundacions. L'emergència climàtica es barreja amb un context d'inflació i crisis alimentària i les decisions a curt termini no solucionaran els problemes. L'autora esgrimeix que un canvi de pensament holístic és necessari, agafant l'exemple del *Green Deal* europeu. En lloc de crear noves dependències dels combustibles fòssils i infraestructures Europa ha de focalitzar-se en les renovables: circularitat és resiliència. Un exemple d'això podria traduir-se en generar incentius per persuadir als individus per tal de renunciar als cotxes i al transport individualitzat. Com a resposta, el sector de l'automoció podria oferir als ciutadans la mobilitat que necessiten mitjançant serveis compartits. L'autora considera que Europa ha d'abandonar un sistema que vinculi l'ocupació i el creixement amb la producció industrial i que sobrevalori el consumisme. En canvi, hauria de treballar cap a un sistema econòmic

que satisfaci les necessitats humanes mitjançant l'accés a béns i serveis més duradors, més saludables i més eficients. Un enfocament que posi al centre les necessitats és essencial, en lloc d'un que valori el creixement del PIB. Una economia circular nodrida d'energies renovables depèn molt menys de les importacions d'energia, matèries primeres i béns, la qual cosa redueix la seva vulnerabilitat davant autòcrates com Putin que de sobte decideixen armar les cadenes de subministrament.

Renaud Lambert FMI, les trois lettres les plus détestées du monde

L'autor analitza el vel de misteri que envolta el Fons Monetari Internacional (FMI), les regles del qual semblen fluctuar segons motivacions polítiques: austeritat draconiana per a uns, generositat il·limitada per a altres. Lambert afirma que amb els anys la institució ha evolucionat i s'ha convertit en un baluard de l'ortodòxia neoliberal. Les reformes que demana a canvi de la seva assistència —privatització, desregulació, austeritat, etc.— determinen en bona mesura les condicions de vida de les poblacions afectades: podran rebre tractament mèdic, anar a l'escola, alimentar-se? En aquest context, el primer tipus d'assistència que l'FMI presta als seus membres és de caràcter tècnic. Sovint il·lustra els efectes retardats de la colonització: un cop obtinguda la independència, els països són sobirans, però sense un estat digne d'aquest nom. Alguns funcionaris expliquen que com a part de les seves missions d'assistència a l'Àfrica, han hagut de donar classes d'anglès a alts funcionaris i que de vegades s'adonen que determinats països fan els seus comptes nacionals amb Excel. Altres ni tan sols tenen ordinador. Però la principal ajuda que l'FMI ofereix als seus membres pren la forma dura i ràpida d'un préstec. Qualsevol membre que es trobi amb un problema de balança de pagaments pot sol·licitar ajuda financera. Aquest tipus de dificultat significa que el país ja no disposa de la moneda forta necessària per pagar el seu deute o importar els aliments que necessita la seva població, com ho fa avui Sri Lanka. A continuació, s'inicia un diàleg preliminar durant el qual el Fons exposa les condicions en les quals podria preveure la intervenció, ja que l'FMI només fa préstecs sobre la base d'un programa d'ajust que permeti resoldre els problemes que han provocat la crisi. I, per assegurar-se que la decisió de reforma del país en dificultats no disminueixi amb el temps, els desemborsaments de l'FMI es fan de manera fraccionada. En cas d'incompliment dels compromisos, els pagaments cessen. Com va resumir Dominique Strauss-Kahn quan va ser-ne director, la institució no està prevista per fer caritat...

Karen Hulebak The EU is jeopardizing the food supply in developing nations

El Codex Alimentarius és un conjunt de normes, directrius i pràctiques referents a establir uns estàndards de seguretat alimentària. Aquest és aprovat per una Comissió que depèn de les agències d'Agricultura i Alimentació i de l'Organització Mundial de la Salut, totes dues parts de les Nacions Unides. L'organització del Codex és formada per la UE i 188 països més i tots tenen veu i vot. Recentment, la UE ha entrat en una lluita burocràtica que pot enterbolir-ne el funcionament i consegüentment entorpir les economies i subministrament de menjar dels països pobres. El Codex tracta els temes de seguretat alimentària, el que

implica quins additius poden emprar-se, quins fertilitzants, la quantitat de residu que pot quedar en els aliments i quins suplementos poden donar-se al bestiar. Els països en desenvolupament adopten tots aquests estàndards per a crear el seu marc legal i així poder importar i exportar els seus productes. Arribar als consensos és complicat degut a que és una feina en constant desenvolupament per les innovacions en el sector i les diferents postures dels països. Tanmateix, s'ha establert al llarg del temps un tipus de funcionament que es basa en que si algú té alguna objecció, en permet l'aprovació però no ho aplica en el seu territori, aquest mecanisme s'anomena "Declaració de Principis". No obstant això, la UE, Rússia i Xina s'estan negant a acceptar l'aplicació d'un medicament veterinari anomenat zilpaterol i no ho estan fent ni per raons sanitàries ni de seguretat, sinó per altres motius que no tenen a veure amb qüestions científiques. La UE clama que és per una raó de benestar animal, malgrat que tampoc s'han trobat proves que comprometi la salut del bestiar. Així doncs, la UE es nega a que entri en funcionament dins del seu territori i que tampoc s'importi - que això seria lliure de fer-ho - però també està bloquejant l'aprovació dins el Codex. El fet de que no sigui una decisió científica, marca un precedent de desconfiança i no imparcialitat que pot tenir conseqüències nefastes per l'organització, com per exemple, que cada país faci la seva i els estàndards sanitaris vagin desfent-se poc a poc i les empreses no es molestin en complir-ne. Així doncs, la UE ha de replantejar la seva postura, ja que està posant traves burocràtiques, pot pujar els preus de les cadenes alimentàries, minar estàndards i posar en risc la vida de persones.

Sustainability and climate change

Christina Lu Race to the Bottom: Deep Sea Mining Is the Next Frontier

Molts països s'han començat a fixar en un nou mercat: la mineria de fons marí, la qual pot ser tant la propera clau per un futur més verd com una catàstrofe ambiental, tal i com explica Lu. Aquestes profunditats contenen potencialment metalls sense explotar, com el níquel, el cobalt, el coure i el manganès. La mineria d'aquestes riqueses s'està convertint en un actiu molt apreciat. Al juny es va descobrir a Nauru, una petita nació del Pacífic, possibles mines al fons del mar. L'Autoritat Internacional dels Fons Marins (ISA), té poc més d'un any per finalitzar les directrius per a la que podria ser la major oportunitat minera del món. El problema que sorgeix aquí és la incertesa tant econòmica a nivell de costos com ambiental a nivell de conseqüències que podrien destrossar els nostres oceans. "Sabem més sobre Mart i la lluna que no pas del fons del mar", afirma Arlo Hemphill de Greenpeace. S'estima que els oceans contenen milers de milions de tones de cobalt, manganès, coure i níquel, crucials per a les bateries de ions de liti. Això també permet més recursos cap a sistemes d'energia renovables que permeten, per exemple, vehicles elèctrics. No obstant això, enmig de les interpretacions que permetrien explotar les mines submarines per part de la UNCLOS, algunes veus crítiques diuen que pot haver-hi poca alternativa més que generar nous estralls ambientals. Les perspectives científiques estimen que la mineria podria tenir un impacte ampli i fins i tot catastròfic, obrint la porta a noves fonts de contaminació oceànica. Tenint en compte la gran part del mar profund encara no s'ha explorat, adverteixen, el món podria perdre tot un ecosistema encara desconegut. No

obstant això, els països i grups empresarials que, segons ells, ja han realitzat inversions i avaluacions d'impacte ambiental, argumenten que l'extracció d'aquests metalls és clau per la transició energètica.

Philippa Nuttall Why an end to economic growth is inevitable

Fa 50 anys d'ençà la publicació de l'informe Límits del Creixement, redactat per un grup de joves investigadors. Els científics alarmaven de que els recursos de la Terra eren finits i que confiar en una economia basada en el creixement constant tindria conseqüències nefastes per a tothom. Després de no haver fet cas a aquestes recomanacions ens trobem actualment en una situació d'escassetat, crisis econòmiques i una desigualtat creixent. Mentrestant, els governs segueixen abraçant el creixement econòmic com la panacea a tots els problemes. Meadows, de 80 anys, fou un dels contribuïdors de l'informe i la seva visió és pessimista. Segons ell, la política actual, condicionada pels períodes de còmicis constants és incompatible amb els plantejaments d'un decreixement econòmic, ja que exigeix resultats a curt termini, mentre que l'opció que ells proposaven requereix de sacrificis i una mirada a anys vista que cap grup polític està disposat a pagar. Així doncs, Meadows pronostica que la situació del creixement només canviarà en el moment que ja no sigui possible créixer i serà una canvi reactiu. A més, contràriament a la visió de molts de que les crisis actuals faran repensar a la gent i dirigents, ell pensa que les situacions límit i d'estrès - com l'actual - fan prendre decisions poc meditades i contraproductes. Altres pensadors hereus de les teories del creixement limitat es mostren més optimistes. És el cas de Raworth, autora de *Doughnut Economics* (Random House Business, 2017). Raworth veu com una oportunitat encetar una etapa post-creixement en que serà cabdal mantenir uns estàndards de benestar per una banda, mentre que per l'altra, serà condició necessària cuidar el medi ambient. Així doncs, cada vegada sembla més evident que el creixement sí que és limitat i tal i com indiquen els experts, com més aviat es busqui una alternativa, millors seran els resultats.

Fatih Birol L'Afrique a le plus à gagner de la transition vers des énergies propres

Àfrica és la regió del món més exposada als efectes del canvi climàtic, mentre que els seus habitants són els que menys hi han contribuït. Segons Fatih Birol, director de l'Agència Internacional de l'Energia, s'han d'impulsar amb urgència diverses palanques per corregir aquesta injustícia, assegurant que les persones estiguin al centre de la transició verda al continent. Malgrat els reptes que això representa, l'informe [Africa Energy Outlook 2022](#) de l'Agència Internacional de l'Energia considera que la transició energètica és una gran promesa per al desenvolupament econòmic i social del continent. L'ambició global d'aconseguir zero emissions netes de gasos d'efecte hivernacle l'any 2050 estableix una nova orientació al sector energètic. Aquesta transició cap a emissions globals netes zero està reduint els costos de les tecnologies netes i canviant els models d'inversió global. Els països africans estan en una posició única per beneficiar-se de les millores tecnològiques d'aquests canvis i atraure fluxos creixents de finançament verd. A l'Àfrica, la transició obre

moltes oportunitats. Les solucions d'accés a l'energia solar es troben entre les que creixen més ràpidament a les zones rurals. Les bombes de reg amb energia solar són menys cares que les bombes amb motor dièsel i poden millorar la productivitat dels aliments i la resistència a les sequeres. El muntatge d'aquestes solucions d'accés a l'energia i la fabricació de components clau són oportunitats creixents per a la indústria africana. No obstant això, aquests sectors es veuran superats en gran mesura per les oportunitats creixents per a Àfrica de convertir-se en un actor important en l'extracció i processament de minerals crítics, essencials per construir bateries, tecnologies d'hidrogen i energies renovables a partir del futur. També s'han identificat nous desenvolupaments prometedors en hidrogen verd, una altra àrea amb un gran potencial al continent. Tanmateix, la transformació energètica d'Àfrica només pot tenir èxit si gaudeix del suport de tota la població i si els aporta beneficis. Per això la població ha de ser el centre de la transició energètica. En darrer terme, la COP27 que se celebrarà a Egipte a finals d'any serà una plataforma important perquè els líders africans treballin a nivell mundial per identificar maneres d'impulsar aquestes transformacions. La dècada actual és crucial, no només per a l'acció climàtica global, sinó també per accelerar les inversions que permetran que Àfrica, el continent que acull la població més jove del món, prosperi en les properes dècades.

Cristina García Fernández El cambio climático y la seguridad en la cumbre de la OTAN

El canvi climàtic està influint sobre les capacitats i infraestructures militars crítiques, les cadenes de subministraments i l'entorn de seguretat de l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN), sobretot degut a la possibilitat que això generi nous conflictes a molts països. L'Aliança és conscient que l'escalfament global influirà cada cop més en les seves activitats. Per això, amb motiu de la cimera celebrada a Madrid, l'organització ha presentat un informe en què identifica els principals reptes davant el canvi climàtic. A l'informe queden clares les repercussions que el fenomen tindrà sobre la institució: danys estructurals sobre infraestructures crítiques a bases militars i zones d'entrenament; una demanda més gran de serveis públics, particularment energia i aigua per fer front a condicions més dures; més fragilitats en la cadena de subministraments; increment dels riscos per a la salut i la seguretat; augment del pressupost destinat al manteniment i protecció de bases, equips, infraestructures i altres actius. A la vegada, tot indica que hi haurà més conflictes, per la qual cosa caldrà una orientació més precisa cap a l'assistència humanitària i la resposta a desastres, en possible detriment de les dedicades específicament a la seguretat i la defensa. A més, s'han anunciat els primers objectius climàtics de l'OTAN. El més ambiciós és la consecució de zero emissions netes per al 2050. Això coincideix amb els objectius europeus proposats en les darreres cimeres del clima (COP25 i COP26). L'OTAN necessita que l'escalfament global no continuï avançant al ritme actual perquè està posant en risc l'operativitat de l'organització. Si alguna cosa preocupa especialment l'OTAN és que el canvi climàtic està obrint noves àrees de competició estratègica. La major accessibilitat als canals comercials a través de l'Àrtic a causa del desglaç està obrint noves rutes i amb elles noves possibilitats de més beneficis per al comerç. La competició per als recursos naturals (petroli, gas i minerals) que els països riberencs estan disputant des de fa temps afecta clarament l'entorn estratègic general de

l'Aliança. Països com Dinamarca (Groenlàndia), Estats Units (Alaska), Canadà, Rússia i Noruega es troben en una autèntica disputa territorial. Els cinc països àrtics ja han realitzat accions, fins i tot militars, per reclamar-ne la sobirania territorial i, amb això, tenir accés a aquests recursos. La Xina també ha entrat en el joc, no disputant territoris, sinó fent negocis amb Rússia i amb Groenlàndia, en aquest cas perquè disposa de minerals molt utilitzats a la indústria tecnològica. Finalment, està clar que la invasió russa d'Ucraïna ha posat en relleu la necessitat de buscar fonts d'energia alternatives i fiables i de fer una transició energètica ràpida que deslliuri als països aliats de la dependència de Rússia i la Xina.

Paul Krugman Another Step Toward Climate Apocalypse

Mentre tot el món està patint una onada de calor sense precedents en la història, el Tribunal Suprem dels Estats Units, amb una majoria de senadors republicans, han votat una limitació d'actuació de l'Agència de Protecció del Medi Ambient i de l'agenda mediambiental de Joe Biden. En una primera observació, es podria pensar que el canvi climàtic no juga un paper important en aquesta decisió, sinó que els senadors republicans actuen per partidisme amb l'objectiu de bloquejar les accions de govern dels demòcrates. No obstant això, fou Richard Nixon, expresident republicà, qui creà l'Agència de Protecció del Medi Ambient i fou John McCain, candidat republicà a la presidència, qui l'any 2008 va comprometre's a imposar un sistema límit per a les emissions d'efecte hivernacle. El posicionament republicà nord-americà xoca amb les polítiques de dretes arreu del món en aquest àmbit. Segons un estudi de fa uns anys, la majoria de partits conservadors donen suport a l'acció climàtica excepte el Partit Republicà dels Estats Units, que el consideren "una anomalia a l'hora de negar el canvi climàtic antropogènic". Cal esmentar que una possible resposta a aquesta anomalia passa pels diners. En el cicle electoral del 2020, la indústria del petroli i del gas van donar el 84% de les seves contribucions als republicans i la indústria de la mineria del carbó, el 96%. Però, fins a quin punt aquestes indústries donen suport a al Partit Republicà perquè neguen el canvi climàtic i no a l'inrevés? Els republicans també van manifestar posicions anticientífiques davant de la pandèmia de la Covid-19, i això que no obtenien diners a canvi. Sigui com sigui, el Partit Republicà està seguint una política mediambiental similar a la dels governs autoritaris, amb la diferència que els Estats Units és l'únic país amb capacitat de bloquejar accions que podrien prevenir la catàstrofe climàtica.

Innovation, science and technology

David E. Adler Who Managed COVID-19 Best, and Why?

La pandèmia ha estat una crisi sense precedents que ha sacsejat el món. Actualment, depenent al país en que s'estigui pot semblar que s'ha passat pàgina, mentre que altres segueixen aplicant mesures. Així doncs, és interessant analitzar com ha afrontat cada estat la pandèmia i qui ha tingut més bons resultats. Sridhar analitza diferents casos amb retrospectiva i comenta quines mesures han sigut més òptimes en cada moment i com

diferents països han actuat. El llibre apunta cap a una direcció on es defensa una implicació dels governs en l'actuació per contrarestar els efectes de les pandèmies. Alhora es comenten certs errors, com la poca preparació i subministrament d'equipament en els hospitals del Regne Unit al principi, el mal timing del sistema de rastreig i testatge o el poc resultat de certes polítiques de confinament total, amb molt males implicacions en el cas del tancament d'escoles. Sridhar també apunta el pes que hi té la ideologia a l'hora d'escollir decisions i com han virat les postures sobre els confinaments i estratègies de COVID zero o per contra, apostar per la immunitat de grup. No obstant això, ella planteja termes mitjans i insisteix en escollir cada decisió analitzant el marc de la situació del virus, que serà el que contribuirà a tenir menys morts i patiment. Sridhar separa entre aquells països que van decidir actuar amb contundència al principi i aquells que van reaccionar després de que se'ls descontrolés i analitza un millor resultat dels primers tant en termes de vides com també d'economia. També apunta que sostenir les decisions adequades a mesura que avançava el temps va suposar un repte, però va ajudar a comprar temps per quan les vacunes estiguessin disponibles. Tanmateix, s'obre una paradoxa en aquest anàlisi, i és que els països que van actuar de manera més planificada, no són els que van desenvolupar la vacuna, sinó que aquests van ser EUA i el Regne Unit, els quals van patir gran quantitat de baixes durant la pandèmia. Adler comenta que una possible resposta a aquest dilema és que van actuar seguint un resultat en concret i induït per un sistema més enfocat al mercat i no tant en l'estat. Així doncs, sembla que el COVID-19 pot suposar un precedent per a actuar millor en el futur i on sembla que combinar eficiència de mercat i planificació estatal serà vital per aconseguir uns resultats més òptims.

Tim Harfor How to save more lives and avoid a privacy apocalypse

Actualment, el món de les dades ha de lidiar amb un problema evident: com més detallades siguin les dades anònimes de qualsevol persona, més eficients són per als investigadors. Tanmateix, també són molt més senzilles de descriptar i de posar-li nom i cognoms. La lluita de la investigació més eficient contra la manca de privadesa. Les dades completes poden emprar-se per a avaluar nous tractaments mèdics, millorar la qualitat de vida o avaluar qui es troba en risc d'efectes secundaris. No obstant això, els responsables de les dades sanitàries es mostren reticents a entregar-les a científics de dades en detriment de la privadesa dels seus pacients. Ben Goldacre, director del Bennett Institute for Applied Data Science de la Universitat d'Oxford, proposa una solució: en lloc d'enviar per correu electrònic milions de registres de pacients a qualsevol persona, els registres haurien d'emmagatzemar-se en un lloc segur. Un equip d'investigació que volgués utilitzar aquestes dades, per exemple, per estudiar la gravetat d'una nova variant de la Covid-19, escriuria el codi analític i el provaria amb dades simulades fins que es demostrés que funciona amb èxit. Quan estigués llest, el codi s'enviaria al magatzem de dades i es retornarien els resultats. Els investigadors mai veurien les dades subjacents. Aquest concepte s'anomena "entorn de recerca de confiança" o TRE (per les seves sigles en anglès), i no és nou. L'Oficina d'Estadística Nacional de Regne Unit té un TRE anomenat Servei d'Investigació Segura. Goldacre i els seus companys han desenvolupat un altre, anomenat OpenSAFELY. Aquest és el moment indicat per utilitzar els TRE, ja que es guanyen la confiança dels

pacients, permeten als investigadors analitzar dades sense esperar anys per obtenir permís i fomenten una comunitat de científics de dades. El Servei Nacional de Salut de Regne Unit (NHS) té una col·lecció enorme de registres de pacients. No obstant això, seria capaç de construir plataformes TRE o optaria per lliurar-les a un gegant tecnològic? El que està clar és que aquest nou tipus d'infraestructura de dades pot convertir-se en el futur.

The Economist Linda Thomas-Greenfield believes the UN Security Council should make better use of Technology

L'ambaixadora dels EUA les Nacions Unides Linda Thomas-Greenfield comença l'article exposant una situació molt crua que va viure a Uganda: una petita nena de 2 anys va morir de malnutrició. Aquest trauma va impactar de manera important la seva carrera on es va dedicar a lluitar contra les causes de la malnutrició; després de tots aquests anys, l'autora assegura que l'ús de noves tecnologies és una solució essencial. Concretament, la nova crisi de fam a l'Àfrica i l'Orient Mitjà per la guerra d'Ucraïna està agreujant la situació. Durant la presidència nord-americana del Consell de Seguretat de l'ONU el mes passat, la tecnologia va agafar un rol central en reduir la fam i el conflicte. El món té noves eines per ajudar les persones amb desnutrició severa a accedir a aliments nutritius. El desenvolupament de noves plataformes digitals poden connectar als agricultors amb les cadenes de subministrant. A més, les imatges per satèl·lit poden millorar les previsions meteorològiques per activitats agrícoles. No obstant això, els obstacles no són pocs: baixa o nul·la connectivitat a les zones rurals, dèficits d'infraestructures, alfabetització, biaixos de gènere estructurals, entre d'altres. Millorar la digitalització implica reduir la fam i el conflicte, les dues principals causes de la misèria humana. El Consell de Seguretat de l'ONU és responsable de mantenir la pau i la seguretat, però també té el deure de lluitar contra la fam que es genera a partir d'un conflicte. No obstant això, anem tard: al segle XXI calen eines del segle XXI. Per això, l'autora presenta tres propostes per incloure les eines digitals al desenvolupament humà. El primer pas és utilitzar tecnologies per detectar i adaptar-se als canvis ambientals creixents que amenacen les activitats agrícoles així com la seguretat dels habitats; a través de facilitar satèl·lits i sistemes de GPS per adaptar-se i anticipar-se als canvis climàtics es pot portar a terme aquesta primera proposta. El segon pas té molt a veure amb la connectivitat i consisteix en emprar la tecnologia per ajudar a les persones afectades per les crisis en curs. Així doncs, és important utilitzar les xarxes socials i les aplicacions de missatgeria per difondre informació però també per monitoritzar i detectar la desnutrició, tal i com aplicacions de companyies tecnològiques estan desenvolupant per a telèfons intel·ligents. El tercer pas i últim consisteix en utilitzar la tecnologia per millorar la seguretat i l'èxit de les missions de manteniment de la pau de l'ONU. Digitalitzar-les evita que els països recaiguin en conflictes i són fonamentals per prevenir la fam relacionada amb la guerra. L'autora esgrimeix que estem en un moment crucial on les tecnologies digitals són cada cop més presents a les nostres vides i on decisions d'avui estan construint els valors que conformaran la realitat del demà. Thomas-Greenfield conclou que mai hem tingut més eines tecnològiques a la nostra disposició per ajudar amb les crisis arreu del món, i toca utilitzar-les.

Gustau Camps-Valls La inteligencia artificial es solo artificial

En la darrera dècada els mètodes automàtics basats en Intel·ligència Artificial (IA) han millorat enormement. L'augment de la capacitat computacional, juntament amb les millores algorísmiques, han donat lloc a una revolució tecnològica. La IA està cada vegada més integrada a les nostres vides i ho estarà cada vegada més. Científics com Geoffrey Hinton, guardonat amb el Premi Turing, s'han atrevit a vaticinar que el *Deep Learning*, una tècnica matemàtica d'IA, ho resoldrà tot. Però això és així? La IA està resolent molts problemes de predicció, però hi ha molt poca evidència del poder de comprensió i abstracció. És intel·ligent la intel·ligència artificial? En els darrers anys ens hem adonat que la IA, en realitat, no és gaire interpretable, ni explicable, ni respecta les lleis fonamentals de la física, ni sap de causalitat, abstracció, justícia o ètica. Els models basats en aprenentatge profund han estat entrenats per predir amb gran precisió, i actualment tenen tants paràmetres i són tan complexos que les seves decisions sovint són impossibles d'explicar a un humà. A poc a poc, això està canviant. Hi ha moltes iniciatives, tant tècniques com normatives i legislatives, per assegurar una IA fiable que ofereixi prediccions explicables a l'usuari. Aquest camp s'anomena *explainable AI* (XAI). Se centra a analitzar els models desenvolupats per identificar les variables més rellevants en un problema, proporcionar intervals de confiança sobre les seves prediccions i oferir explicacions del que s'ha après. En definitiva, retre comptes. La IA doncs no sols resol problemes, sinó que està canviant la manera com fem ciència i eduquem les futures generacions. La IA actual, si bé és molt útil en molts camps, encara troba dificultats a l'hora de comprendre escenaris, de comunicar-se i explicar les seves decisions a humans, de ser consistents i plausibles, i de distingir entre la correlació i la causalitat. Desenvolupar mètodes que incorporin coneixement a priori, que estudiïn la plausibilitat del que han après i que resolguin preguntes causals seran clau per a una veritable revolució, que clama per una ciència i educació interdisciplinàries.

... We also recommend

Guillaume Lagan Ce sommet de l'OTAN qui aura signé le discret renoncement de l'Europe a son autonomie stratégique

Sumit Ganguly & Nicolas Blarel Modi's Burning Bridge to the Middle East

Bassem Snaije Lebanon: Financial crisis or national collapse?

Andreas B. Forsby Falling out of Favor: How China Lost the Nordic Countries

Seán Golden Brexit thwarts democracy in Northern Ireland

Gordana Djurovic Montenegro has Wasted a Decade Delaying EU Reforms

Philippa Sigl-Glöckner & Enzo Webber Growing out of inflation: a new supply-side policy

Cobus van Staden Green Energy's Dirty Secret: Its Hunger for African Resources

Audra J. Wolfe Is Nuclear Power Just Too Dangerous?

Fabrice Epelboin Et si l'intelligence artificielle était totalement surestimée...?